

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΗΡΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Ἀθήναις φρ. 15.—Έν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16.—Έν τῷ ἔξω τ. φρ. 21.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΕΡΧΟΝΤΑΙ

Καὶ ἔρχονται καὶ ἔρχονται εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας ἀπὸ ἐπικύλεις, ἐξοχὰς καὶ ἀπὸ τὴν Ἑσπερία μὲ πάχος, μὲ ἀδάμαντας, μὲ κάλλη, μὲ ἀκτῖνας, ὁ τὰδε εὐγενέστατος καὶ ἡ ὑψηλὴ κυρία. Κι' ἀνοίγονται τὰ μέγαρα, καὶ ἀνοίγονται αἱ πύλαι, καὶ φθάνουν οἰκογένεια γνωστόταται καὶ φίλαι.

Καὶ ἔρχονται καὶ ἔρχονται καὶ ὀλοένα φθάνουν, καὶ τῆς ζωῆς τὸ στάδιον φαρδὺ πλατὺ ἀνοίγει, καὶ τῶν ὤραιων Ἀθηναίων οἱ κάτοικοι μανθάνουν ποῶς ἦλθε, ποῶς δὲν ἔρχεται, ποῶς φεύγει, ποῶς θὰ φύγη. Καὶ ὁ χειμῶνας ἔρχεται μὲ ὄλο του τὸ κρῦο, μὲ ἐσπερίδες, μὲ χοροὺς καὶ ἀδειανὸ Ταμεῖο.

Μᾶς ἔρχονται καὶ οἱ βουλευταὶ ῥοδοκοκκινισμένοι ἐπούλησαν τὰ λάδια των, τοὺς μούστους, τὴν σταφίδα, καὶ ἀφοῦ δὲν ἔχουν τίποτα νὰ κάμουν οἱ καυμένοι, θὰ ἔλθουν τώρα νὰ ἰδοῦν καὶ λίγο τὴν πατρίδα. Πρέπει νὰ ἦναι πρὸ παντὸς ὁ στόμαχος χορτάτος, πρῶτα ἢ ἄλλαις ἢ δουλεαῖς καὶ ἔπειτα τὸ κράτος.

Ἄν πάντοτε φροντίζουμε γιὰ τὴ φτωχὴ πατρίδα καὶ ἀφήσουμε τὰ ἄλλα μας ἑστὸ διάβολο νὰ πᾶνε, τότε θὰ γίνουν γιὰ ψωμί τὰ μάτια μας γαρίδα, καὶ οἱ πεινασμένοι βουλευταὶ τοὺς βουλευτὰς θὰ φᾶνε.

Καὶ τὴν πατρίδα βλέπετε, ἀλλὰ πρὸ πάντων τρῶτε . . . θέλουν ψωμί οἱ Ἕλληνες γιὰ νᾶναι πατριῶται.

Μᾶς ἔρχεται καὶ ὁ Δερβις ὁ Μπέης μὲ τὸ φέσι, μᾶς ἔρχεται καὶ ὁ Σερῆρ μ' ἐκεῖνο τὸ σαρίκι, καὶ ἑστὸν Πλατοῦτσα ἔρχεται ὁ Ἀραμπῆς πεσκέσι, νὰ τὸν γυρνᾷ γιὰ θέαμα . . . ὦ! ποῖα καταδίκη! Ἴσως περάση ἀπ' ἐδῶ καὶ ὁ Σέιμουρ ἀκόμη, ὁ Οὐλοσλεύ, ὁ Κουνῶ, καὶ οἱ ἄλλοι περιδρόμοι.

Μᾶς ἦλθε καὶ ὁ Γλυκύτατος μὲ γέλοιο εἰς τὰ χεῖλη, μὲ τόσα νέα σχέδια, παρηγοριὰ καὶ ἐλπίδα καὶ ἀφοῦ μᾶς ἦλθε καὶ αὐτὸς, βεβαίως θ' ἀνατελεῖ ἡμέρα δόξης καὶ παρὰ ἑστὴ φίλη μας πατρίδα.

Μᾶς ἔρχεται καὶ ὁ Κότταρης μᾶζι γιὰ νὰ φροντίση νὰ πάη πρέσβυς μιὰ φορὰ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ Παρίσι.

Μὲ δόξης καὶ παράσημα τιμῶν καὶ Λεγεόνων μᾶς ἔρχεται καὶ ὁ βασιλεὺς, μὰ τόσο πάχος ἔχει, ποῦ ἂν καθίση πρὸ βαρεῖα ἑστὸν ὑψηλὸν του θρόνον, θὰ σπᾶσουν τὰ σανίδια του, καὶ πρέπει νὰ προσέχη. Κι' ἀπὸ τὸν Βῶλο ἔρχονται οἱ τουρκομάχοι στόλοι. . . ὦ! νάτους, φθάνουν, ἔρχονται μὲς ἑστὴν Ἀθήνα ὄλοι.

Souris.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Φίλιππον Μή Χάνεσαι :

“Αν ἤμην βασιλεὺς νὰ σοῦ πῶ κ' ἐγὼ τί θὰ ἔκαμνα :

Τῶν δημοσιογράφων δὲ οἵτινες συντελοῦσιν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην θὰ τῆς κατεύαζα ἀρκετὰ συχνὰ διὰ νὰ κατεύαζον ἐνίοτε ἰδέας ὀρθοτέρας.

Ταῦτα φίλιππον Μή Χάνεσαι παρακαλῶ νὰ μείνουν μεταξὺ μας. “Αν θὲς ἴσως μόνον νὰ τὰ πῆς εἰς τὸ λογιώτατο διότι ἐγὼ τῶρα ἀπ' αὐτὸν μόνον ἐλπίζω ὅτι θὰ διορθωθῇ τὸ βωμολοχικόν.

Υ. Γ. “Εως τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἐλπίζω ὅτι ἕκαστος Ῥωμῆος θὰ σοῦ στείλῃ ἕνα γράμμα εἰς τὸ ὅποιον νὰ σοῦ γράψῃ τί θὰ ἔκκμηε ἂν ἦτο βασιλεὺς. Μάξευέ τα.

Νάμει.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

“Ἐν τὰ παράσημα τοῦ κ. Δεληγιάννη αὐξήσουν, τὸσον, ὥστε ἀφοῦ γεμίση ἀπ' αὐτὰ τὸ τρυφερόν του στήθος, περισεύσουν ἄλλα τόσα, ποῦ θὰ τὰ βάλῃ τὰ περισσεύοντα ; “Ερώτησις.

Ποῖα ἀντίθεσις ! “Ἐν Γαλλίᾳ ἀποθνήσκουν ἐπαίτιδες αἰτινες ἀφίνουν περιουσίαν κολοσσίαν στουμπωμένην μέσα σὲ βρώμικες κἀλτσαις, ἐν Ῥωσίᾳ ὑπάρχουν πρίγκιπες οἵτινες ἀναγκάζονται νὰ κλέψουν διὰ νὰ ζήσουν !

Εἰς τὸ ἐξῆς ὅσοι ἔχετε νὰ κατασκευάσητε κλεῖθρα, νὰ προμηθευθῆτε κλειδαριάς, σφήνας, μοχλοῦς, πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν μετὰ τοῦ κλειθροποιοῦ, ὅ,τι δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀνοίγμα, εἰς κλείσιμον, εἰς ἀναρρίχνημα, εἰς ἐξοδόν, εἰς εἰσοδόν . . . . παρατηρήστε, χωρὶς νὰ ζητήσητε περαιτέρω ἐξηγήσεις.

“Ἐκτός ἔάν ἡ ψυχὴ σας ἐπεθύμησε νὰ συλληφθῆτε ὑπὸ κλητήρων ἠριθμημένων ἢ μὴ, νὰ ἐδηγηθῆτε εἰς τὸ Κρητικόν, εἰς φυλακισθῆτε ἐπὶ ὤρας, εἴτα παραληφθέντες ὑπὸ ἄλλης ομάδος νὰ κυκλοφορήσητε διὰ μέσου τῶν

ἐμπορικωτέρων ὁδῶν, καὶ εἰς τοὺς ἐρωτῶντας τοὺς συνοδούντας ὑμᾶς κλητήρας τί τρέχει, νὰ δηλόνουν αὐτοὶ διὰ περιστροφικῆς τῶν δακτύλων κινήσεως ὅτι εἰσθε λωποδύτης, νὰ σᾶς ἐπιστρέφουν πάλιν εἰς τὸ Κρητικόν, ὥς ὅτου φανῇ εἰς ὑπαστυνόμος ἀνθρωπινώτερος καὶ σᾶς ἀπολύσῃ.

“Ἐπειτα μακρινῶς διὰ τὴν προσβολὴν αὐτὴν ἐκ μέρους τῆς ἐξουσίας ἐναντίον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας σας, νὰ παρουσιάσῃτε εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, παραπονούμενος, καὶ ἐκεῖνος νὰ σᾶς λέγῃ :

— Πρέπει νὰ χαίρεσαι διότι ἡ ἀστυνομία ἐπαγρυπνεῖ !

Νὰ ἀπαντᾶτε αὐτῇ : — “Ἄρα χαρὰ αὐτῇ ! Οἱ τίμιοι νὰ συλλαβάνωνται ὡς λωποδύται καὶ οἱ λωποδύται νὰ περιφέρονται ἐλεύθεροι !

Καὶ ἐκεῖνος νὰ σᾶς λέγῃ :

— “Ἀπαιτεῖτε λοιπὸν νὰ τοὺς τιμωρήσῃ ;

Καὶ αἰεὶ ν' ἀπαντᾶτε :

— “Ἀφοῦ προσέβαλον τὴν τιμὴν μου ;

Καὶ ὁ ἀστυνόμος νὰ λοικικηται :

— Πῶς τὴν προσέβαλον, ἀφοῦ λέγετε ὅτι εἰσθε τίμιος ἀνθρώπος ;

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἐπαθεν ὁ φιλοτιμώτατος νέος Π. Κωνσταντόπουλος, γνωστὸς ἐνταῦθα εἰς τοὺς μεγαλειότερους ἐμπορικοὺς οἴκους καὶ Καταστήματα.

Σᾶς δίδομεν λοιπὸν γενικωτέραν συμβουλὴν :

“Ὅσοι ἔχετε συνείδησιν τῆς τιμιότητός σας, ἀποφεύγετε τοὺς κλητήρας, διότι . . . θὰ σᾶς συλλάβουν.

“Ὅσοι τὸ ἐναντίον, πλησιάζετε τοὺς ὅσον τὸ δυνατόν ἐγγύτερον.

Πόσοι κακοὶ οἰωνοὶ ἐπερνήσαν εἰς τὴν ἐκ Καλαμῶν ἐπάνοδον εἰς Καστέλλαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτευσεως κ. Κουμουνοῦρου, ὥστε νὰ μὴν τοῦ γίνῃ θερμὴ καὶ πυκνὴ ὑποδοχὴ.

Τὸ “Ἐθνικὸν Πνεῦμα τῆς προτεραιᾶς ἐγραψεν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ θὰ ἔλθῃ τὴν 7ην πρωϊνὴν ὥραν. Ὁ κόσμος τῆς ὑποδοχῆς κατέβη, ἐπερίμενον ὡς τὰς ἑννέα, καὶ ἐπειτα ἀνεχώρησε, πεισθεὶς ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ.

“Ἐκατὸν πενήντα Τούρκοι χαμάληδες μισθωτοὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως ἦσαν στρατοπεδευμένοι εἰς τὴν προκυμαίαν, ἐκεῖ ἀκριβῶς, ποῦ θὰ ἐπέβαιναν ὁ κ. Κουμουνοῦρος. Πολλοὶ ὑπέθεσαν ὅτι ἦλθαν νὰ συγκαρῶσι τῷ κ. Κουμουνοῦρῳ, διότι ἐνόσω ἦτο αὐτός, ἡ Τουρκία κατακρατοῦσε ἑλληνικὰ μέρη, καὶ ἀπὸ ἐντροπὴν ἀνεχώρησαν.

Διὴν ἀνεμοστρόβιλου, σχηματισθεῖσα εἰς τὸν Τινάντιον κῆπον, ἀφῆρσεν ὅλα τὰ καπέλλα τῶν κουμουνοῦρικῶν, καὶ παρουσίαζον οὕτω θέαμα ζεσκουφῶτων καὶ ὀλίγου δεῖν καὶ γυμνοπόδων. Πολλοὶ δὲ φοβηθέντες κρυολόγημα ἀπῆλθον ἐγκαίρως.

Πάλιν τὸ κατηρακμένον “Ἐθνικὸν Πνεῦμα ! Δὲν τοῦφθανε τὸ ἐν γέλασμα, ζητοῦσε καὶ ἄλλο. “Ἐκδίδεται εἰς τὴν 1ην μ. μ. καὶ γράφει ὅτι «ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτευσεως ἀφίκετο, ἐγένετο δὲ αὐτῷ ἀρίστη ὑποδοχὴ ἐν Πειραιεῖ.» Τὸ βλέπει ὁ κόσμος ὁ ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς καὶ σπεύδει νὰ ἀναρρίχῃ τὸν βράχον τῆς Καστέλλας νὰ καταθέσῃ τὰ σεβάσματά του.

Ὁ κ. Κωνσταντινίδης εἶχε ἐτοιμάσει λόγον λατινιστίᾳ εἰς δὲ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Πειραιῶς λωπο-

δύτης ἐξέλαβεν τὰ χειρόγραφα ὡς μετοχὰς τοῦ Λαυρίου, τὰ ἔκλεψε καὶ ἔμεινεν ἡ ὑποδοχὴ . . . ἀνευ λόγου. “Ὅλαις αὐταῖς ἡ ἀναποδιάς συντελέσασιν ὥστε νὰ τὸν ὑποδεχθῶσι τὸν κ. Κουμουνοῦρον ὀλίγοισι μόνον μετὰ νεκρικῆς σιγῆς καὶ ὕψους καρβοτσακισμένων.

Ὁ κ. Σκυλίτσος ἐδημοσίευσεν χαριέστατον ἄρθρον περὶ θεάτρον ἐν τῷ Αἰῶνι, ἐν ᾧ ἐξάγει τὴν φυσικὴν καὶ ἐπίκτητον δραματικὴν τέχνην τοῦ κ. Λεκατσᾶ, παρορμῶν τοὺς δυναμένους νὰ συντελέσουν ὅπως συστηθῇ σχολὴ ὑποκριτικὴ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ διδασκαλίαν τοῦ Ἰθακησίου καλλιτέχνου.

Σεύρετε πῶς ἀνῆρσεν ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας τὰ φρικτὰ διετραγωδηθέντα περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐν Κανθάρῳ εὐλογιῶντων ; Διὰ τοῦ :

— Ὁ ἐπιθυμῶν μεταβῆτω ἐκεῖ καὶ εἰδῆτω.

Τὸ ἴδιον νὰ διςχυρίζεται χημικὸς τις ὅτι ὑγρὸν τι εἶναι δηλητήριον καὶ πρὸς πίστωσιν τῆς γνώμης του νὰ λέγῃ :

— “Ὅστις θέλει ἄς δοκιμάσῃ.

Τὸ ἴδιον νὰ ζητῇ ὁ κ. Κωστομύρης νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι θεραπεύει τριχώματα καὶ νὰ προτείνῃ :

— “Ἐλάτε νὰ σᾶς κολλήσω καὶ ἂν δὲν σᾶς θεραπεύσω ἐντός τῶσαν ἡμερῶν, νὰ μὴν εἶμαι Κωστομύρης, μίρης, μίρης.

Διατί ὁ κ. Δουκάκης ἐπαύθη ἀπὸ Εἰσαγγελεὺς καὶ διωρίσθη Πρόεδρος Πρωτοδικῶν ; Ἦτο κακὸς ; Δὲν ἐξέτελει τὸ καθήκον του ; Ἡ κοινωνία οὐδὲν ἐξ ὧων τούτων γνωρίζει. Δὲν ἦτο βεβαίως εἰσαγγελικὴ μεγαλοφυΐα, δὲν ἦλθε νὰ ἀνορθώσῃ τὰ κακῶς κείμενα, νὰ πατάξῃ τοὺς ἀλιτηρίους, νὰ μεταρρυθμίσῃ, νὰ φανῇ δράκων τῆς Δικαιοσύνης ; ἀλλὰ μετὰ τῶν μικρῶν ἀναστημάτων ἄτινα περιστοιχίζουσι Πολιτείας ἐφθαρμένῃν, εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν θέσιν του, θέσιν σχεδὸν περιβλεπτον, ἀφοῦ μάλιστα διεδέχθη ἄλλον Εἰσαγγελέα, οὐ τὴν ὕψιν καὶ τὸ ἠθικόν καὶ τὸ φυσικὸν ἀκόμη μετ' ἀνησυχίας ἐβλεπεν ἡ κοινωνία. Περὶ τοῦ κ. Δουκάκη οὐδὲν οὔτε φανερόν, οὔτε μυστικὸν οὔτε ἐγράφη οὔτε ἐψιθυρίσθη. Ἦ δὲ προσήγεια τοῦ τρόπου του καὶ ἡ καλοκαγαθία τοῦ χαρακτῆρός του ἐνεπαύουν γενικὴν εὐαρέσειαν. Εἶχεν ἀποκτήσει ἐν τῇ βραχείᾳ ἐξασκήσει τῶν εἰσαγγελικῶν του καθηκόντων φήμην τιμίου καὶ ἀξιοπρεποῦς ὑπαλλήλου. Αὐτὸ εἶναι πολὺ, εἶναι ἕκτακτον διὰ τοὺς καιροὺς οὓς διερχόμεθα, διὰ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκόμεθα. Ἐν δὲ τῷ δικαστηρίῳ, ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς φοβερᾶς θέσεώς του, κατηγορῶν ἢ συνηγορῶν, δίκων ἢ προστατεύων, ἀμυνόμενος ἢ ἐπιτιθέμενος, περιέργως πᾶς ἐφείλκεσε τὴν γενικὴν συμπάθειαν. Εἶχε δὲ κέντρον ἢ ἕμιλιαν του πάντοτε καὶ τὸ κέντρον ἦτο τὸ κοινωνικὸν συμφέρον, ἡ ἠθικὴ οὐσία τοῦτο δὲ ἐν πεποιθήσει, ἐγκαρδίας, οὐχὶ ἐκ τῶν πτεροέντων καὶ προσποιητῶν ἐκείνων λόγων οἵτινες οὐ μόνον ἀγαθὴν, ἀλλὰ καὶ ἐναντίαν ἐμποιοῦσιν ἐντύπωσιν. Διατί λοιπὸν τὸν πύουον ; Διατί τὸν τιμωροῦσι ; Διότι ὁ προβεβασμένος εἶναι τιμωρία. Δὲν ἦτο φαίνεται τόσον ὠφέλιμος εἰς τὸ κόμμα. Δὲν προσέφερε τὴν Δικαιοσύνην παρθένον ἐκ τούρτας—διὰ φάγωμα—εἰς

τὰς πανδαισίας τοῦ κόμματος. Τότε, εἴμεθα σύμφωνοι, καὶ θαυμάζομεν πῶς τὸν ἐκράτησαν καὶ τόσον καιρόν. Καὶ τῶρα, ἐνασχοληθῆτε, κύριοι ὑπουργοί, νὰ συντάσσητε νόμους περὶ προσόντων, ἐνασχοληθῆτε !

“Ἦθελεν ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ὑγιείας νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀποστολὴν τῆς καὶ νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι τὰ μέλη αὐτῆς ἐδέχθησαν τὸν διορισμὸν ὄχι μόνον ὅπως ἀναγραφῆ τὸ ὄνομά των εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ἀποκτήσωσιν ἀκόμη ἕνα τίτλον, ὡς Δεληγιάννιδες κρεμῶντες ἐπὶ τοῦ λαμοῦ των ἀκόμη ἐν παράσημον ;

“Ἄφειλε νὰ ἰδρῶσιν ἰδιαιτέρον νοσοκομεῖον εὐλογιῶντων. Καὶ ἀφοῦ ἰδρῶσιν τοῦτο, νὰ προκαλέσῃ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ἐξουσίας, νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῶν κυρίων ἰατρῶν ὅπως ἀνακοινώσιν εἰς τὰς ἀρχὰς πᾶν κρούσμα εὐλογίας. Οὐδεὶς ἰατρός ἔχει τὸ ἐπιστημονικὸν θάρρος, ὅπερ ἄφειλε νὰ ἔχῃ, οὐδὲ τὴν κοινωνικὴν μέριμναν, ἣν ἄφειλε νὰ ἔχῃ, ὥστε νὰ μὴ κρύπτῃ ὑπὸ τὸν ὑψηλὸν του πῖλον, τὴν μεγάλῃν κοιλίαν ἢ τὸ ἐπὶ τῶν ποδῶν του ἐφ' ἀμάξης σαλιὸν τὰ ὀνόματα τῶν οἰκογενειῶν παρ' αἰς εὐλογίωσιν ἐν ἡ πλείω άτομα. Διότι ὁ ἰατρός δὲν εἶναι ὑπερήτης μόνον τῆς ἀποκλειστικῆς πελατείας του, ἀλλ' εἶναι λειτουργὸς τῆς κοινωνίας ὅλης, καὶ τοιοῦτον δίδωσιν ἔργον, καὶ ὅταν κρύπτῃ ἕνα εὐλογιῶντα εἶνε ὡς νὰ ἐναποταμιεύῃ τὸ μόλυσμα καὶ ληστρικὰ τὴν νύκτα μεταδίδη αὐτὸ, ὡς μάχισσα τοῦ μεσαιῶνος, εἰς τοὺς ἀνυπόπτους κοιμωμένους. Εἶνε εἶδος ἐμπρηστοῦ τῆς ὑγιείας τῆς πόλεως. Εἶνε ὡς νὰ δηλητηριάξῃ τὸ φρεάσιον ὕδωρ.

“Ἄλλὰ βεβαίως εἰς τὸν κακοῦργον αὐτὸν μυστικισμὸν τοῦ ἰατροῦ μεσολαβεῖ καὶ μία ἐλαφρυντικὴ περίστασις. Σᾶς λέγουσιν, πῶς θὰ τολμήσωμεν νὰ φανερώσωμεν τοὺς ἀσθενεῖς, ἀφοῦ εἰς τὸ πρῶτον γρῦ μας ὁ ἀσθενὴς θ' ἀρπαγῇ ὑπὸ τῆς κυνολαβίδος τοῦ μπόγια καὶ θὰ βιβθῇ ὡς σκύλος μετὰ τῶν σκύλων εἰς τὸν Κάνθαρον. Αἱ διαμαρτυρήσεις τοῦ κ. Μαυρογένους καὶ τὸ «ὁ θῆλων ἄς πάγῃ νὰ δῆ» τῆς ἀστυνομίας, εἶνε ὠραία γραμμένα οὐχ' ἦττον δὲν ἐμποδίζουσι τὸν Κάνθαρον νὰ εἶναι νεκροταφεῖον ζώντων.

“Ὅταν πρὸ ὀλίγου ἀκόμη καιροῦ, ἐπὶ τῆς μακαριτίδος προκατόχου Διευθύνσεως, τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον ἐδυσίαξεν ὑπάρξεις, ὁ θεὸς ξεῦρε τί γίνεται εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ Κανθάρου ἀποκεκλεισμένα ἐκεῖνα παραπήγματα τὰ μακρὰν πάσης ἐπιβλήσεως καὶ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτείας. Σᾶς γνωρίζομεν Ἕλληνας ὑπάλληλοι, μὴ κόπτεσθε δωρεάν.

Ἐπροντίσθη τοῦλάχιστον ἡ δαμαλὶς νὰ ἐρχῆται γνησία, ἀληθινὴ ; Οἰκογένεια φίλου μας ἐμβολιάσθη ἀπὸ τὴν περίφημον ἀγγλικὴν δαμαλίδα τοῦ Ὀλυμπίου καί... οὐδὲν ἀποτέλεσμα ; ἐνόμισαν ἐκυτοῦς ἀνεπίδεκτους προσβολῆς ; ἐμβολιάσθησαν τῶρα ἀπὸ τὸν κ. Ἄλμπέρτην καὶ ὅλοι ἔχουν φουσκωμένα τὰ χέρια.

Ποῦ νὰ ἦσαν οἱ κύριοι Βουσαῖκος καὶ Κρίνος νὰ ἐξελέγξουν τὴν δαμαλίδα ἀφοῦ εἶναι γενικὸι ἐξελεγκταὶ ὧλων τῶν φαρμακευτικῶν προϊόντων ; Ποῦ ἄλλοῦ ; οἱ ἀνθρώποι ἦσαν εἰς τὰ φαρμακεῖά των.

Ἐκάμαμεν καὶ εἰς τὴν εὐλογίαν τὴν αὐτὴν θερμὴν ὑποδοχὴν ἣν καὶ εἰς τὸν κοιλιακὸν τύπον. Εἴμεθα οἱ κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώποι τῶν ὑποδοχῶν. Πῶς δὲν ἐκάμαμεν καὶ καμμιάν διαδήλωσιν, ὄχι κατὰ, ὁ θεὸς φυλάξοι, ὑπερ

της εύλογίας. Πώς δὲν ἐνεπνεύσθη ὁ κ. Ἀλεξιάδης νὰ παραστήσῃ τὸν Θάνατον τοῦ Δζζικομέτη πρὸς τιμὴν τῆς εύλογίας;

Ἐπκνέρονται εἰς τὸ κλασικὸν αὐτὸ ἔδαφος οἱ καλοὶ φιλοσοφικοὶ χρόνοι. Ἐγενόμεθα ὅλοι στῶικοί. Περιφρονοῦμεν τὸν θάνατον, ὅσον οὐδὲ ὁ Χριστός. Τὸ Ἔθνος μᾶς ὁ ἀποτελέσῃ μίαν ἡμέραν εὐρὺν σύλλογον αὐτοκτονούντων.

Ἀνέγνωμεν εἰς τὸν Αἰῶνα ὅτι εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Τρικούπην ἐδωρήσατό τις τὴν σειρὰν τῶν συγγραμμάτων τοῦ διασήμου οἰκονομολόγου Melebio Gioja. Ὁ δὲ κ. Πρωθυπουργὸς ἐφαρμόζων τὴν ὀρθοτάτην ἀρχὴν ὅτι ὁ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ διατελὼν δὲν πρέπει νὰ δέχῃται δῶρα ἀπεστεῖλεν αὐτὰ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Κουλῆς. Παρακαλοῦμεν τὸν κ. Πρωθυπουργὸν, ἐάν τις τυχόν τῶ ἀποστείλῃ ἐν ὄσῳ εὐρίσκεται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, ἐκ τοῦ περιήμμου ἐκείνου αὐγοταρίχου τοῦ Μεσολογγίου, ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ δεχθῇ καὶ τὸ φάγῃ, νὰ τὸ πέμψῃ πρὸς ἡμᾶς, διότι μᾶς ἀρέσει παρὰ πολὺ. Ἔστω δὲ βέβαιος ὅτι δὲν θέλομεν λείψαι νὰ ἀναγγεῖλωμεν εἰς τὸ κοινὸν ἐγκλίρωσ τὴν γενναϊοδωρίαν καὶ ἀφιλοκέρδειάν του.

Εἰς φαγῆς.

ΤΙ ΚΑΜΝΕΙ ΕΝΑΣ ΓΑΤΟΣ.

Σκηνή α'. Ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος καὶ ἡ ὑπερέτρια. Ὁ σύζυγος μεθοδικός, ὡς ὠρολόγιον ἀγγλικόν· ἡ σύζυγος, τίγρις τῆς Ἰρκανίας, ἐνδεδυμένη γυναικεῖα ἐνδύματα· ἡ ὑπερέτρια σῶμα σφαιρικὸν ἐξ 60 ὀκάδων κρέατος, ἀκαθαρσίας καὶ ὑπομονῆς, προωρισμένον ὑπὸ τῆς θείας προνοίας νὰ χρησιμεύσῃ ὡς διασκεδάσις εἰς τοὺς ὄνυχας τῆς κυρίας. Ὁ σύζυγος ἔφερεν ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἑπτὰ ψάρια, ἅτινα ἡ κυρία, ἥτις ἔχει τὸ σύστημα νὰ μετρῇ καὶ αὐτοὺς τοὺς κόκκους τοῦ ἄλατος, παρέδωκε μὲ τὸ μέτρον εἰς τὴν ὑπερέτριαν. Τὴν μεσημβρίαν ἡ πτωχὴ παιδίσηκ ἐντρομος παραθέτει μόνον τέσσαρα εἰς τὴν τράπεζαν· τὰ ἕτερα ἐγένοντο ἄφρατα ἐκ τοῦ μαγειρείου.

— Καὶ τὰ ἄλλα τρία; ἔρωτά ἡ κυρία μὲ βλέμμα Κρούπ 48 τόνων.

— Ὁ γάτος τῆς γειτόνισσας! τραυλίζει ἡ ὑπερέτρια. Ἡ τίγρις ἐγείρεται καὶ ἐπιτίθεται· ἡ παλαιώπουρ ὑπερέτρια, συρομένη ἀνηλεῶς ἐκ τῆς κόμης, χάνει ἐκ τοῦ σώματος τῆς τὰ συστατικὰ μέρια τῆς ὑπομονῆς καὶ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα. Οἱ πλαστοὶ βόστρυχοι τῆς κυρίας πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα· ἀκούονται θρήνοι καὶ ὀλολυγμοί. Σπεύδουσαν ἐντρομοὶ οἱ γείτονες· τὰ παιδιὰ φωνάζουσαν εἰς χωροφύλαξ ἐπιπονεξίφουλεκεῖ. Ὁ σύζυγος μὲ ἀκαμψίαν ἀνδρείκελῳ προσπαθεῖ νὰ παρέμβῃ, ἀλλὰ τρώγει ἡρονθοκόπημα, ὅπου ῥίπτει κατὰ γῆς ἕνα τῶν πλαστώων ὀδόντων του.

Περὶ τὴν δελιὴν ἡ ὑπερέτρια συναρίζει τὰς τρίχας τῆς κόμης τῆς καὶ τὴν ἀποσκευὴν τῆς καὶ ἀπέροχεται καταραμένη τὴν οἰκίαν, τοὺς οἰκοδεσπότης καὶ τὸν γάτον τῆς γειτόνισσας.

**

Σκηνή β'. Ὁ σύζυγος, δύστροπος ὡς ἄρκτος θηριοτροφείου εἰς ἣν ἔχουν θέσει στενότερον κλοιὸν περὶ τὸν

λαϊμόν· ἡ σύζυγος φιλάρεσκος ὡς τῶς. Ἐν φόρεμα εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, πρὸ πάντων δὲ τῆς τελευταίας. Τὸ ζήτημα τοῦτο διαρκεῖ ἀπὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν καὶ γεννήσαν ἱκανὰς μέχρι τοῦδε περιπλοκάς ἀπειλεῖ νὰ λάβῃ τραυματικὰς διαστάσεις καὶ νὰ σκοτίσῃ ἐπεκτεινόμενον τὸ μέλλον τῶν δύο συζύγων. Αἱ παρακλήσεις, αἱ ἱκεσίαι, αἱ θωπεῖαι, αἱ ἀπειλαί, αἱ σκληραὶ λέξεις, θραύονται κατὰ τοῦ χαλυβδίνου θώρακος δι' οὗ ὁ σύζυγος ἐθωράκισε τὴν ψυχὴν, καὶ πρὸ πάντων τὸ βαλάντιον. Ἡ σύζυγος ἐπιχειρεῖ τὴν τελευταίαν ἀπειραν δοκιμάζουσα νὰ τιθασεύσῃ τὴν ἄρκτον διὰ τοῦ μέλιτος, καὶ παρεσκεύασε κρυφίως, διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν, ὄρνιθα παραγεμιστὴν ὀρεκτικωτάτην. Ὁ σύζυγος ἀφικνεῖται τὴν ἑσπέραν μὲ πείναν εἰκοσι μολοσσῶν καὶ ὀσφραίνεται.

— Τί θὰ φάμε;
— Δὲν ἔχομεν τίποτε.

Ὁ σύζυγος συνοφρυοῦται, ἀλλ' ἡ σύζυγος μὲ ἐπίχαρι μειδίαμα προσθέτει:

— Ἀχάριστε! . . . νὰ ἴδῃς τί ἠτοίμασα ἐγὼ διὰ σέ... μίαν ὄρνιθα! τὸ ἀγαπητόν σου φαγητόν.

Καὶ σπεύδει πρὸς τὸ μαγειρεῖον, ἐνῶ ὁ Μινώταυρος ἱλαρύνεται καὶ προβάλλων τὴν γλῶσσαν λείχῃ τὰ χεῖλει νομίζων ὅτι ὀσφραίνεται τὴν κνίσσαν· ἀλλ' αἰφνης ἡ σύζυγος ἐπιστρέφει περιδεῆς καὶ ἐμβρόντητος. Εὐρε τὴν χύτραν ἀνεστραμμένην καὶ τὴν ὄρνιθα ἄφρατον.

— Ὁ γάτος τῆς γειτόνισσας! λέγει μετὰ σπαρακτικῆς ἀπελπισίας.

Ἄλλ' ὁ ἀνθρωποσάγος δὲν ἀκούει τὴν δικαιολογίαν, νομίζει ὅτι ἐμπαιίζεται. Ἐγείρεται, βλασφημεῖ, ὑβρίζει, ἀπειλεῖ καὶ ἐξέρχεται ἀποθηριωθεὶς, ἐνῶ ἡ σύζυγος καταπίπτει ἄπνους ἐπὶ μιᾶς ἑδρας καὶ ἐν τῇ ζάλῃ τῆς βλέπει τὸ φάσμα τοῦ γάτου διασχίζον μὲ ὄνυχας ἴζετι τὸ ὀρκίωτερον μεταξωτὸν φόρεμα ἄρ' ὅσα ὤνειροπόλησέ ποτε φιλάρεσκος κεφαλή.

**

Σκηνή γ'. Ὁ κύριος, ὅστις εἶνε ὁ τακτικώτερος παραβάτης τοῦ Δεκαλόγου· ἡ κυρία, ἥτις ἐπλάσθη ἐκ λυμφῆς εἰς κατάστασιν ἀερίου καὶ συγκρατεῖται εἰς τὴν γῆν μόνον ἐκ βάρους προικὸς ἐκ 200 χιλιάδων δραχμῶν. Ὁ κύριος ἀγαπᾷ χριστιανικῶς ὅλα τὰ κτίσματα, τρέφει ὅμως ἰδιαιτέρων ἀδυναμιῶν εἰς τὸν χάρτην ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀγαπᾷ τὰ χαρτονομίσματα, τὰ παιγνιόχαρτα . . . καὶ αὐτὰς τὰς κλήσεις ἅς τῷ κομίζουν ἐκείστοτε οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες. Ἡ πτωχὴ κυρία ἀγαπᾷ δύο ἰδίως πράγματα· τὰ μυθιστορήματα τοῦ Μοντεπὲν καὶ τὰ γλυκύσματα. Ἀπὸ ἡμερῶν συμβαίνει σύγκρουσις καθ' ἑσπέραν, διότι ὁ κύριος ἐπιστρέφει ἀργά, ἡ δὲ κυρία ζηλότυπος οὕσα ἀναλύεται εἰς δάκρυα καὶ χύνει τόσα πολλὰ, ὥστε οἱ ὑπερέται τὸ πρῶτὸ καταβρῆχον τὸ πεζοδρόμιον μὲ τὰ δάκρυα τῆς κυρίας. Ὁ σύζυγος ὅστις ἔχει ἀνάγκη τῆς ὑπογραφῆς τῆς κυρίας διὰ τὴν πώλησιν ἐνὸς κτήματος, προσπαθεῖ παντὶ σθένει νὰ στερεύσῃ τοὺς ἀνεξαντλήτους δακρυχοῦς ἀδένας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς συζύγου, καὶ πρὸς τοῦτο ἀποστηθίζει ὀλοκλήρους σελίδας τῶν μυθιστορημάτων τῆς Σάνδ καὶ τῆ φέριε καὶ γλυκύσματα ἐνίοτε. Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τῇ ἐκόμισεν ὠραιότατην τούρταν, ἣν παρήγγειλεν ἐπίτηδες εἰς τὸν ζαχαροπλάστην. Ἡ κυρία παρηγορεῖται ἐκ τῶν γλυκίων λόγων τοῦ συζύγου καὶ ἀποφασίζει ὅπως ἐγερεθῇ τῆς κλίνης διὰ

νὰ γευθῇ τὴν ἐτι γλυκυτέραν τούρταν. Πλὴν αὐτὴ ἐγένετο ἄφρατος, διότι πρὸ τῆς κυρίας ἐσκέφθη ὁ Μούρτσουφλος. Ἡ κυρία βλέπουσα τὴν ἀπάτην ἀρχίζει νὰ κλαίῃ· τὰ δάκρυα πλημμυρίζουν τὴν αἰθούσαν· τὰ ἐπιπλα πλέουσαν ἐντὸς αὐτῆς. Ἐπακολουθεῖ σκηνὴ ἀπερίγραπτος. Ὁ σύζυγος μὴ γινώσκων πῶς νὰ δικαιολογηθῇ καὶ φοβούμενος μὴ πνιγῇ, φεύγει φρυάττων ἐκ τῆς λύσσης. Οἱ ὑπερέται σπεύδουσιν μὲ κάδους, καὶ τὴν πρῶταν διηγούνταν εἰς τὴν σωθεῖσαν ὡς ἐκ θαύματος ἐκ τῆς πλημμύρας συνοικίαν τὸ γεγονός καὶ τὸ κατόρθωμα τοῦ γάτου τῆς γειτόνισσας.

**

Σκηνή δ'. Ἡ Ἰουλιέττα τεσσαρακοντοῦτις περίπου, εὐτροφὴς καὶ μουντουρωμένη ἕνεκα τῶν μετὰ τοῦ λέβητος στενῶν αὐτῆς σχέσεων, ἔσχε τὸ θάρρος νὰ θέσῃ κατὰ μέρος δύο παχείς ὀρτυγας καὶ νὰ δεχθῇ ἀπρομήτως τὸ ὑβερολόγιον τῆς κυρίας, ἥτις δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ πιστεύσῃ ὅτι τοὺς ἐπέταξεν ὡς ὕζοντες. Κατόπιν προειδοποίησε τὸν Ρωμαῖον καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς νυκτερινὴν εὐχαίαν, καὶ ὁ Ρωμαῖος, ἀρειμάνιος δεκανεύς, σπεύδει τὴν ἑσπέραν πλήρης ἔρωτος καὶ θουλιμίας. Ἄλλ' ἐνῶ ἀνταλλάσσουσι θερμοτάτας ἔρωτικὰς φράσεις, ὁ φοβερός Μούρτσουφλος, ἤρπασε τοὺς δύο ὀρτυγας, μὴ ἀφῆσας οὐδὲ κἄν τὴν σούβλιαν πρὸς δικαιολογήσιν τῆς Ἰουλιέττας. Στρώννυται ἡ τράπεζα καὶ μεταβαίνει ἡ Ἰουλιέττα πρὸς παραλαβὴν τοῦ ὀρεκτικοῦ ἐδέσματος, ἀλλὰ βῆγγυδι κρυαυγὴν βλέπουσα τὴν ἀρπαγῆν. Ὁ Ρωμαῖος βλέπων οὕτω ἀπροσδοκῶτος ματαιούμενον τὸ συμπόσιον ὀργίζεται, ὑποπτεύεται δόλον καὶ προφέρει σκληρὰς λέξεις κατὰ τῆς Ἰουλιέττας, ἥτις ἀνταποδίδει τὰ ἴσα. Ὁ Ρωμαῖος τῇ φιλοδωρεῖ ἐν ῥάπισμα, ἡ δὲ Ἰουλιέττα τῷ φορεῖ εἰς τὴν κεφαλὴν παρατυχοῦσαν κενὴν χύτραν. Ἡ συμπλοκὴ γίνεται μανιώδης. Ἡ οἰκογένεια ἀκούουσα τὸν θόρυβον προστρέχει ἐντρομος καὶ αὐθωρεῖ ἀποπέμψει μετ' αἰσχύνης τὸ παλαιὸν ζεύγος τῶν ἐραστῶν νὰ λύσῃ τὰς διαφορὰς του ἐκ τῆς οἰκίας, ἐνῶ ὁ αἰτίος τοῦ κακοῦ, ὁ γάτος τῆς γειτόνισσας, βροκανίζει ἡσύχως εἰς ἕνα μέρος τὰ τρυφερὰ ὄσθα τῶν ὀρτύγων.

**

Σκηνή ε'. Ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας εἶνε δύο ἐπαρχιωτὰι μαθηταὶ γυμνασίου ἔχοντες κοινὸν τὸ δωματίον, κοινὰ τὰ φορέματα ἐνίοτε, κοινὰ τὰ μαθήματα καὶ κοινὰ τὰ ὄνειρα, ἐντὸς τῶν ὁποίων πλέουσι συχνὰ φανταζόμενοι ἑαυτοὺς κατ' ἀρχὰς ἐπιτρόπους ναοῦ, ἔπειτα δημοτικούς παρῆδρους, ἔπειτα πτυχιούχους ἐπιστήμονας καὶ διαπρεπεῖς πολιτικούς ἀνδρας. Πλὴν τὴν ἀρμονίαν τῆς φιλίας ἐσθόνησεν ὁ πειρασμός, εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ ταπεινοῦ αὐτῶν ἐνδαιτημάτων ὑπὸ τὸ σχῆμα ἐνὸς κεφαλοῦ τυροῦ, ὅπου ἀπέστειλεν ὡς δῶρον ὁ πατὴρ ἐνὸς αὐτῶν πρὸς τὸ τέκνον του. Εἰς μάτην ὁ γαστρίμαργος Φιντίας ἤτει παρὰ τοῦ Δάμωνος μικρὸν τεμάχιον· ὁ Δάμων δὲν συγκατατίθεται, διότι ὁ τυρὸς ἐκεῖνος ἔχει ὑψηλὸν προορισμόν. Σκέπτεται δι' αὐτοῦ νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν γηραιὸν καθηγητὴν φραζέζαντα, διότι ἀπότησεν εἰς τὸ θέμα του τερὸν μὲ ἰ, καὶ κατέφυγεν ὡς βλέπετε εἰς τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδον. Ταῦτα πάντα ὅμως ἤγνοιε ὁ Μούρτσουφλος, ὅστις ἐν ταῖς πολυειδέσιν ἀσχολίαις του δὲν ἐσκέπτετο καθόλου περὶ τῆς ἐπανορθώσεως τῆς ἑλλη-

νικῆς ὀρθογραφίας, καὶ ὅστις περιηγούμενος ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ εὐρῶν ἀνοικτῶν τὸ ἐρμάριον ἔκρινε καλὸν νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ μόνον ἀντικείμενον τὸ ταράσσον τὴν μεταξὺ τῶν φίλων ἀρμονίαν καὶ λαθῶν τὸν τυρὸν ἀπῆλθεν. Ὅτε ἦλθεν ἡ ἡμέρα, ὁ Δάμων, ὅστις εἶχε προκαταγγεῖλει εἰς τὸν καθηγητὴν τὸ δῶρον, ἔμεινε ὡς στήλη ἀλύς, μὴ εὐρῶν οὐδὲ ψυχλὸν αὐτοῦ. Αἱ ὑποψαῖαι του φυσικῶς ἔπεσον ἐπὶ τοῦ γαστρίμαργου Φιντίου, ὃν ἐπέπληξε διὰ ὀρμιεῶν λέξεων. Εἰς μάτην ἐκεῖνος διεμαρτύρετο, διαβεβαίων ὅτι εἶδε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰ περίε τῆς οἰκίας κατασκοπεύοντα τὸν φοβερόν γάτον τῆς γειτόνισσας. Ὁ Δάμων ἔμεινε ἀμετάπειστος καὶ ἐδιπλασίασε τὰς πικρὰς λέξεις. Ὁ Φιντίας θυμωθεὶς ἐπὶ τέλος τῶν ἐπεμψε μίαν ἑδραν κατὰ κεφαλῆς, καὶ ὁ Δάμων, ζαλισθεὶς πρὸς στιγμὴν, ὤρμησεν ἐμμανῆς κατὰ τοῦ Φιντίου. Οἱ δύο φίλοι συνεπλάκησαν οὕτω στενῶς καὶ οὕτω ἀναπατάστως ἐκ τῆς κόμης, ὥστε ἐδέησεν ἡ Ἀστυνομία παρεμβᾶσα νὰ μεταφέρῃ ἀμφοτέρους εἰς τὸ χημεῖον ὅπως τοὺς διαλύσῃ.

(Ἐκ τῶν τοῦ ἀθανάτου Bobb.)

ΒΙΒΛΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ.

Δ' ΔΕΛΤΙΟΝ.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries for Μιχαὴλ Λάμπρος (4 Τόμ. 25), Ἀνώμμος (2), Νικόλαος Γ. Μανιάκης (10), Παναγ. Β. Παπαζήσης (19), and Δημ. Κ. Μαυρουδῆς (9).

ΣΗΜ. Εἶναι λυπηρὸν ὅτι ἡ κοινωμία τῶν ὀλγων συνεκινήθη ὑπὸ τῆς ἰδέας τῆς παρηγορίας αὐτῆς τῶν δυστυχῶν φυλακισμένων. Δὲν ἐπιτελούμεν ὅτι εἰς ἕκαστον δελτίον θὰ ἀνηγγέλλομεν ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς λωοητάς. Ἐάν ἔστω ὅλοι οἱ συγγαρινοὶ ἡμῶν προφορικῶς, θὰ εἴχομεν ἄνωρ συνηγάνους χιλίους τόμους. Ἄλλ' εἴμεθα τόσον πλούσιοι εἰς λόγια. Καὶ ἐπὶ κυρίας; . . . Ἐκαμῖα! Ζήτη ἡ Λιζέ!

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς γράφει: «Χαίρομεν ὅτι ὁ καλὸς συμπολίτης ἡμῶν καὶ διευθυντῆς τῆς Διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου του ἐπληρώθη ἐλαφρῶς». Καὶ, χάρις τῷ Θεῷ, ὁ κ. Κοσσονάκος ἐπληρώθη ἐλαφρῶς, ἀλλ' ἐτι ἐλαφρότερον ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα ὁ Ἀστὴρ οὗτος τῆς Ἀνατολῆς καθὼς τὸ ἀναφέρει. Ἀκούσ' ἐκεῖ νὰ χαίρῃ, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ χύνη δάκρυα διὰ τὸ πάθημα τοῦ καλοῦ συμπολίτου ἡμῶν.

Ἐν τινὶ ἐξοχικῇ οἰκίᾳ ἐν Σύρῳ, γράφει ἡ Νέα Ἐφημερίς, νῆτοκτόνησέ τις ἀνατινάξας τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς του διὰ πολυκρότου». Εἴμεθα περιέργοι νὰ μάθωμεν τί ἐγένετο τὸ κάτω μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐτοκτονήσαντος, ἀφοῦ ἀνετίναξεν τὸ ἄνω μόνον.

Ἡ Ἐφημερίς τῆς 21 Ὀκτωβρίου ἀναφέρει ὅτι: «Ἀπόψε ἐν τῷ Θεάτρῳ Πειραιῶς δίδεται ἐκτακτος εὐεργετικὴ παράστασις κλπ.» προσθέτει ἀμέσως κατωτέρω: Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Β. Τράκας θέλων νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ποίμνιον τοῦ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Α. Ντούσου ἐπυροβολήθη ὑπὸ τούτου καὶ ἐτραυματίσθη. Δὲν λέγει ὅμως ἡ Ἐφημερίς ἂν ἔγεινε καὶ τοῦτο εἰς τὸ Θεάτρον τοῦ Πειραιῶς.

Ἡ Παλιγγενεσία, ἐν κυρίῳ αὐτῆς ἀρθρῷ ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν Ἑλλάδι ἀντιπολιτεύσεις. Ἡμεῖς ἀναγινόντες ταῦτα ἐνομίζαμεν ὅτι ἀπέθανον ὅλοι οἱ βουλευταὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ζητήσαντες ὅμως πληροφορίας ἐμάθομεν ὅτι ὅλοι ζῶσι καὶ ὑγιαίνουν καὶ μολονότι προσεβλήθησαν ἀπὸ πολυλογίαν, τῆς ὁποίας τὰ κρούσματα, θὰ φανῶσι μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Βουλὴν, καὶ οἱ ὅμως δὲν προσεβλήθη ἀπὸ εὐλογίαν.

Τὸ ἐξῆς ἀναγινώσκωμεν εἰς τὰ Ἡμερήσια Νέα, ὅχι τοῦ Λοιδίου μὲ συμπάθειο. «Εἶναι βεβαιωμένον ὅτι πολλάκις ἐνεκα τῆς βραδύτητος τῶν πυροβεστών πολλὰ δυστυχήματα ἔλαβον διαστάσεις ἐκ πυρκαϊῆς. Δηλαδή ???

Τὸ ἐπόμενον δεῖκνυε τί σημαίνει νὰ ἴναι τις διδάσκαλος καὶ νὰ τὸν ὑπερασπίζῃ τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα. Ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, λέγει ἡ ἐφημερίς αὐτή, ἐδημοσιεύθησαν 513 διορισμοὶ, παύσεις καὶ μεταθέσεις δημοδιδασκάλων ἐπομένως καὶ ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ δὲν ἔμεινε λίθος ἐπὶ λίθου.» Οἱ πτωχοὶ δημοδιδασκαλοὶ τοῦτο μόνον τοὺς ἔλειπε ν' ἀκούσωσιν ὅτι εἶναι λίθοι ἐπὶ λίθων καὶ ἡ κυβέρνησις τοὺς κατεκρήμνισε.

Κατὰ τὴν Ἐφημερίδα, ἐν Τριπόλει τὰ δικαστήρια ἀργοῦσι ἐλλείψει δικαστῶν. Μόνον ἐλλείπει δικῶν καὶ δικηγόρων οὐδέποτε τὰ δικαστήρια θ' ἀργήσωσιν οὔτε εἰς τὴν Τρίπολιν οὔτε εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Τοῦτο δὲ θὰ ἦτο φαινόμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀξίον σημειώσεως, ὅχι τὸ ἄλλο.

Ἐφημερίς τις λέγει ὅτι «ἀπὸ τινων ἡμερῶν νέος κομήτης ἀνεφάνη εἰς τὸν οὐρανόν.» Μὰ ποῦ λοιπὸν ἤθελε νὰ φανῇ ὁ κομήτης, ἂν ὅχι εἰς τὸν οὐρανόν; Μήπως εἰς τὴν Γῆν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν;

Ἡ Νέα Ἐφημερίς γράφει ὅτι προχθὲς ἕνας ἀγριόχοιρος ἐτρεχεν εἰς τὴν ἀγορὰν σφαγμένος. Τί παράξενον νὰ ἴδωμεν αὐρίου ἄλλον ἀγριόχοιρον νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ἀγορὰν ψημένος.

Ἄδερφίτης.

Ἡ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ.

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθ. 330)

ΙΥ

Τὸ πανηγύρι.

Ὡς προεῖπον ὑμῖν ἡ συρροή, κίνησις, κατανάλωσις, ἐσπραξίς, ὑπῆρξε παρά ποτε ἀκηρὰ ἐφέτος ὁ συναγωνισμὸς κατὰ συνέπειαν πολὺς καὶ αἱ τιμαὶ μικραὶ, ὥστε τὰ κέρδη τῶν ἐμπόρων κατενεμήθησαν καὶ αἱ ἀπολαυαὶ ὑπῆρξαν μέτρια· ἡ ἰαχὴ ὅμως, ὁ θόρυβος, αἱ φωναὶ, αἱ βοαὶ, τὰ συρίγματα, τὸ ἀναίθουκαταίθασμα, αἱ ἰππηλασίαι, αὐτὰ ὅλα καλὰ, ἐξαιρέτα. Καὶ ἀναμένεις τώρα ἴσως νὰ ἐπιπροσθέσω σοὶ καὶ τινα περὶ τοῦ μάλλον τρελλοῦ, τοῦ Βακχικωτέρου καὶ ἐπαγωγικωτέρου μέρους τῆς πανηγύρεως· πλὴν εἰς μάτην ἀνέμενον καὶ ἐγὼ αὐτὸ καὶ προσεδόκων μικρὰν τούλάχιστον λοξοδρομίαν, ἀπὸ τὴν καθαρῶς πραγματευτικὴν παράστασιν ὧν αὐτῶν καὶ τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν. Τὸ θέαμα, ἡ ἀποψις, ἡ ἀναβολὴ αὐτῆς ὅπως καθημερινῇ, ἀτημέλητος, σκοτεινῇ. Οὔτε μία σημαία, οὔτε μία εἰκὼν, οὔτε εἰς κλάδους δάφνης ἢ μύρτου ἢ ἐλαίας κἂν, οὔτε εἰς φανὸς περιττός, οὔτε μία ἄστματος φωνὴ, οὔτε εἰς τόνος μουσικός. Δύο λαοῦτα Καλαματιανὰ παρέμεναν ὡς ἐνέχυρον εἰς καφφερέτιόν τι τῆς πόλεως, ὁ Φασουλῆς ἐξέσχισε τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ, αἱ δύο δὲ τῆς Νεαπόλεως μούσαι καὶ ἐστιαῖδες αἱ πατήσασαι μὲ ἔμπνευσιν καὶ σφρίγος τὸ ἔδαφος τῆς νεωτέρας αὐτῆς Ἀρκαδίας ἐμειναν θεώμεναι ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἀτυνομικῆς ἀπαγορεύσεως τὰ Βελεστένια τῆς Αἰ Λαγούδας.

Καὶ ἴνα μὴ θέσω ὑποσημείωσιν, ἄς ἀνοίξω παρένθεσιν ἐνταῦθα, σημειῶν ὅτι, Ἄι Λαγούδα, ἢ Αἰ-Λαγούδας, ἢ ἁγία ἀπόκρυφος, ὁ ἅγιος ἀγνωστος, ὁ νεὸς ἀνύπαρκτος, ἢ πηγὴ τῆς ὀνομασίας ἢ ἡ παραφθορὰ τῆς κλήσεως ἀνερεύνητος — ὀνομάζεται παρὰ τῶν ἐγγχωρίων ἢ κατὰ τὴν τοῦ χώρου τῆς πανηγύρεως, εἰς ἀπόστασιν μόλις δεκαπέντε βημάτων ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐκρέουσα ἀφθονος καὶ δροσερὰ πηγὴ, γνωστὴ εἰς τοὺς γραμματιζόμενους τοῦ τόπου ὡς Διονυσία πηγὴ, καὶ ὅτι ὀλίγον παρῆκει ἀκόμη καὶ ἐτι ἐγγύτερον τῆς θαλάσσης ἐκρέει ἀπὸ τινος βράχου καὶ ἄλλη πηγὴ ἐτι δροσερώτερα καὶ ἐπαγωγικώτερα, καὶ ὅμως οἱ Κυπαρισσιοὶ διατάξουν ἀκόμη νὰ κατέλθουν τῶν βράχων τῶν καὶ νὰ πῆξουν τὰς καλιὰς τῶν εἰς τὴν προσφορωτάτην καὶ τερπνοτάτην αὐτὴν τοποθεσίαν, τὴν ὀρισθεῖσαν πρὸ εἰκοσαετίας διὰ συνοικισμὸν! Κλείω τὴν παρένθεσιν καὶ ἐπανέρχομαι εἰς τοὺς πανηγυριώταις μου.

Μόλις κρυφθῇ ὁ ἥλιος ἀρχίζουν νὰ συναζοῦν οἱ μὲν τὰ ψώνια τῶν καὶ ν' ἀνέρχωνται, οἱ δὲ τὰς πραγματείας τῶν καὶ νὰ τανύουν ἐπ' αὐτῶν τὰ κεκμηκότα μέλη τῶν. Μετὰ μίαν ὥραν ἢ ἀνερχομένη σελήνη δὲν φωτίζει ἢ τοὺς πλείους βέγγοντας, φιλαργυρώτερόν τινα μετροῦντα τὴν ἐσπραξίν τῆς ἡμέρας τοῦ καὶ λαθοῦσαν τινα ὁμάδα κρυποπατοῦσαν. Ὡστε ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποψίν ἢ πανηγυρίσιν αὐτὴ παρουσιάζει ἐκτακτὸν τινα στερεότητα καὶ Ἀγγλικὴν ἐμβρίθειαν, ἢ ἀποτέλεσμα ἴσως καὶ τῆς τοῦ ἰππικοῦ παρουσίας εἶναι ἢ καθ' ὅλοκληρίαν ἐλλείψις ἐφέτος τούλάχιστον οὐ μόνον συγκρούσεων αἰματηρῶν καὶ ἐρίδων, ἀλλὰ καὶ ἀπλοῦ ἀτακτήματος.

Τὴν ἐπομένην λίαν πρῶτὸ πάλιν ἀρχίζει ἢ αὐτὴ ἐργασία μὲ τὴν αὐτὴν κανονικότητα, μὲ τὸ αὐτὸ προσωπι-

κόν, μὲ τὴν αὐτὴν ποικιλιανὴν σεμνότητα. Οὐδ' ἐρωτιδῶς πνοὴ ἀποτολμᾷ ν' ἀμαυρώσῃ τὴν ἀπόστιλψιν αὐτὴν ἐν τῷ σφύρῳ, ἐν τῷ σφύρῳ. Ἀλλὰ πῶς! ἀφοῦ τὰ ἐκτὸς τοῦ ὑμεναίου θήλαα τῆς Κυπαρισσίας εἰσι προγεγραμμένα καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς τόσον εὐτάκτου καὶ ἐκτάκτου συναθροίσεως, κάπου-κάπου δὲ μόλις ἐπιφαίνεται νεαρὸν τι πρόσωπον εἶτε ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ τὸ ζηλότυπον βλέμμα τοῦ μνηστήρος αὐτοῦ, εἶτε ὑπὸ τὴν αἰγίδα ξενικῆς συνθηλαίας καὶ γειτονικῆς ἐλευθερίας· καθότι τὰ γέτονα πολιίσματα τῶν Φιλιαιτῶν καὶ Παργαλιάνων εἶτε φραγκικώτερα εἶτε πολυγυναϊότερα—ἂν μοι ἐπιτρέπηται ἢ λέξω—μᾶλλον προφαίνουσι καὶ ὀλιγώτερον προφυλάττουσιν ἀπὸ τὰ βέβηλα ὄμματα, τὰ ζωντανὰ καλλιτεχνήματά των, ἐφ' οἷς δικαίως ἐπαίρονται.

Ἄλλ' ἂν δὲν κατῴρθησα οὔτε εἰς τὴν πανηγυρίν ν' ἀπολαύσω τῆς θέας τῶν κηφισσομένων Κυπαρισσιδων, ἀπῆλαυσα ἄλλου τινος σπανίου χρήματος καὶ ἐκτάκτου φαινομένου κατὰ τὰ μέρη ταῦτα, τῶν . . . ἐπαϊτῶν Ἐδῶ, ὅπου ἡ σταφιδάμπελος καὶ ἡ καλλιέργειά της δὲν ἀφίουν οὐδένα νὰ τείνῃ ἐπαϊτιδα τὴν χεῖρα, ἀλλ' οὔτε τὰ ἐπαγγέλματα τοῦ ἀχθοφόρου, ὑδροφόρου, πλυντρίας κτλ. νὰ ἐξασκήσῃ, δύναται τις ἐπὶ ὀλίγηρον ἑναιαυτὸν νὰ φυλάττῃ δίλεπτον ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἀναμένον νὰ ἐξασκήσῃ τὸ κυριώτερον παράγγελμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς ὁ συνειθισμένος, ἂν ὅχι εἰς τὰς καθημερινὰς πολιορκίας τῶν καρουνίων τῆς Ζακύνθου, τούλάχιστον εἰς τὰς κατὰ Σάββατον πενταρικὰς ἐκ τοῦ προύπολογισμοῦ τοῦ περιθάλψεις στενοχωρεῖται ἀναγκαζόμενος νὰ μεταβιβάσῃ ὅλα ταῦτα τὰ περισσεύματα, εἰς τὴν μερίδα τῶν κερδῶν αὐτοῦ, ἂν ὅχι εἰς τοῦ κροσώλου καὶ ἰχθυοπώλου τὸν ἀπληστον κορβανῶν. Διὸ ἀπλήστως ἐνετῆρθησα εἰς τὴν κατὰ μήκος τῆς ὁδοῦ τῆς Κυπαρισσίας παράταξιν τῶν παντὸς βάρους καὶ εἰδεχθεῖς, αὐτῶν ἠρώων ἀπὸ τοῦ ἐντελῶς παραλύτου γυναιίου τοῦ πρηνηδὸν συρομένου καὶ ἀπαισιῶς βοῶντος μέχρι τῆς ἐξυπνοτάτης καὶ ζωηροτάτης apparitia Γεώργη τοῦ Σκαρπαλέζου, τοῦ ζωντανοῦ αὐτοῦ καλανταρίου καὶ ὀδοπορικῶν, τὸ ὅποιον ἐξαιρετικῶς συνιστᾷ ὑμῖν—ἐάν ποτε πατήσῃ τὸ Ἀθηναϊκὸν χῶμα—ὡς πολυτιμώτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀττικῶν τοῦ φίλου Εἰρηναίου καὶ αὐτῶν τῶν 40 εἰδῶν ἡμεροδεικτῶν τοῦ κ. Κωνσταντινίδου.

Καὶ οὕτως ὁμοιόμορφως καὶ οἰοεὶ κατ' ἀντιγραφὴν διήλθε τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος, ἢ Κυριακὴ καὶ ἡ Δευτέρα τῆς παρουσίας τὴν Τρίτην, τοῦ Σταυροῦ, σφοδρὸς ἀπληλιότης ἐποίησεν τὸ μονότονον τῆς συναθροίσεως ἀνατρέψας σκιαδὰς καὶ παραπήγματα καὶ καταθάψας ὑπὸ παχέα στρώματα σκόνεως ἀνθρώπων καὶ πράγματα, οὐδὲως ὅμως παρακωλύσας τὴν συνῶθῃσιν τῶν χωρικῶν περὶ τὰ ὑποτρέμοντα σανιδώματα τῶν πωλητῶν καὶ τοὺς σωροὺς τῶν κιβωτίων, ἐραπλωμάτων καὶ λεβήτων. Τὴν ἐπομένην ἐπαγελοῦσα ἢ εὐδία ἐπᾶνέφερε καλλίτερον πλὴν ἀραιότερον κόσμον, ἔως οὐ τὴν Πέμπτην ἤρχισε πλέον ἢ πανηγυρίσιν νὰ παραδίδῃ τὸ πνεῦμα ἀδάπτιστος εὐτυχῶς καὶ σωθεῖσα ἀπὸ τὰ φθινοπωρινὰ τοῦ οὐρανοῦ παιγνίδια.

Τὴν χθὲς Παρασκευὴν χαλαροῦς . . .—ὅχι κόσμου—παραπηγμάτων, σκιαδων, μπαλαρίσματα, κουβαλίσματα. Σήμερον, Σάββατα κυρίῳ τῷ θεῷ σου, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὀφειλῆς μου τῷ Μὴ Χάρισται.

18 Σεπτεμβρίου, Ἄι-Λαγούδας. Κάποιος.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΝΕΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

(Ὅδος Ἐρμού καὶ Βουλῆς, ἐπὶ τῆς γωνίας, πλησίον τῆς Πλατείας Συντάγματος).

Ἡ ΝΕΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ εἶναι τὸ παλαιὸν πασίγνωστον Ξενοδοχεῖον Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Σταδίου. Διευθυντὴς εἶναι ὁ ἐκ τῶν διευθυντῶν τῆς Αἰγύπτου κ. Λύσανδρος Ῥοβολόπουλος, ὁ ἀγαπητὸς τῆς Μεγάλης πελατείας τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ ΝΕΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ ἔχει ἐπίπλωσιν ὅλων καινουργῆ, δωμάτια εὐρύχωρα, ἀριστὰ διασκευασμένα, εἶναι εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀθηναϊκῆς κινήσεως, παρὰ τὴν Πλατείαν Συντάγματος, μὲ περιποιητικώτατον διευθυντὴν, καλλίστην ὑπηρεσίαν καὶ ἐν γένει ὑπόσχεται τὴν πλέον ἀνετον καὶ εὐάρεστον διημέρευσιν εἰς τοὺς πελάτας αὐτῆς, εἶτε μόνους, εἶτε καὶ οἰκογενειακῶς. Λοιπὸν

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

Διὰ νυκτερινὰς ἐκδρομὰς καὶ παρέας τὸ ἐξοχικὸν καὶ ὅμως τόσον κεντρικὸν ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΩΣΤΗ ΛΑΜΠΡΟΥ (εἰς τὸ Κολωνάκι).

Δεκάξη ἰδιαίτερὰ δωμάτια!—Φωτοχυσία αἱ Giorno!—Μπέρα τῆς Βιέννης παγωμένη!!! Ἐγγωρία, βιεν ἐξικη; κατασκευῆς, παγωμένη!!! Ὅλοι οἱ μεζέδες πρόσφατοι!!!!

ΑΓΟΡΑΖΕΙ τὸ Γραφεῖον τοῦ Μὴ Χάνεσαι τοὺς ἐπομένους ἀριθμοὺς τοῦ: 8, 50, 84, 87, 110, 111, 112, 114, 120, 121, 133, 135, 136, 137, 159, 181, 182, 183, 254 καὶ 272. Ὅ ἔχων καὶ ἕνα ἐξ αὐτῶν μᾶς ὑποχρεώνει νὰ μᾶς τὸν στείλῃ.

ΤΟ ΓΡΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ τοῦ κ. Γιαννοπούλου, πρῶτον ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Μουσῶν, παραπελεύρωσ τοῦ Γραφείου μας, μετετέθη ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Βουλῆς, ἀντικρὺ τοῦ Φούρνου. Κατασκευῆ στερεὰ. Ἐκεῖ κατασκευάζει ἐνίοτε καὶ ὁ Βασιλεὺς ὑποδήματα, ἂν καὶ δὲν λέγεται τῆς Αὐλῆς.

τούς απαγορευτικούς περί κυνηγεσίας νόμους, ἐκυνηγήσατε ἀντί τρυγόνων καὶ ορνυγόνων τοὺς πολιτικούς ἐναντίους σας, ἐσώσατε ὅσους ἠδυνήθητε ὡς ἄλλος Χριστὸς ἐκ τῶν φυλακῶν φίλους σας, καὶ ἐφυλακίσατε ὅσους πάλιν ἠδυνήθητε ἐχθρούς σας, ἐκάματε τὸν Ἐπαρχὸν καὶ τὸν Εἰρηνοδίκην ὄργανά σας, ἐκαμύσατε τοὺς ὀφθαλμούς σας γλυκὰ, ὡς σύζυγος ἦτις τὰ θέλει, πρὸς τὰς παρανομίας κοιμηταρχῶν σας, ἐκάματε πλακάκια πολλὰς κερδοσκοπικὰς ὑποθέσεις, ἐθηλάσατε ὅ,τι δημόσιον εὔρετε ἐν τῇ τριβῆ σας, ἐστερεώσατε τὰ θεμέλια τῆς μελλούσης ἐπιλογῆς σας, καὶ ἐπανέρχασθε παῖδοι, κατευχαριστημένοι, ἐτοιμοὶ νὰ βοκάνισετε, νὰ συζητήσητε καὶ νὰ τσακωθῆτε.

Θνητοὶ μεγάλοι! Μικροὶ ἀθάνατοι! Ἡ δόξα σας ἀρεταὶ ὡς ὀφιοειδῆς στήλη καπνοῦ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ὑμῶν καὶ εἰς τοὺς πόδας σας ἡ πατρὶς ὡς κυνάριον λείχει τὸν πατριώτην κουνισκλον τῶν ὑποδημάτων. Μόλις ἀξιούτε νὰ τὴν ἀτενίσητε, ὡς πόδες ἀριστοκράτου τεινόμενοι εἰς μικρὸν στιλβωτὴν, ἀφοῦ τὴν ἔχετε ὑπερπληρώσει ἐυεργεσιῶν, ἀφοῦ ἐφυράνατε, παχυτραφεῖς ἀντιπρόσωποι πρὸς χάριν τῆς. Ὑπὲρ αὐτῆς ἠΐξησεν ἀτμηλέητος καὶ λιπαρὰ ἡ γενειὰς σας, ὑπὲρ αὐτῆς τὰ ἀγνὰ σύνορα τοῦ ὑψηλοῦ σας πύλου φέρουν πυκνὸν στρώμα λίπους, ὑπὲρ αὐτῆς ἐνίοι ἐξ ὑμῶν ζηροδύχεται, καὶ ἄλλοι εἰσθε ἀρθριτικοὶ, καὶ ἴτινες ὑποφέρετε διαβήτην, καὶ μερικῶν ἢ σπονδυλικῆς στήλης ἀρχεται καμπτομένη ὑπὸ τὴν ἀφρονον καταναλωσιν τῆς μεγαλοφυίας. Ἀντί τούτων πάντων ἡ φιλαργυρος πατρὶς μόλις σας ἀποζημιώνει μὲ μισθὸν ὑπαστυνόμεν, ὡμὰς τοὺς διορίζοντες ὀρμαθὸν τοιοῦτων μισθοφόρων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις σας. Τοιαύτην φιλαργυρίαν δικαίως ἐκδικεῖσθε, μιμούμενοι τοὺς ὑπηρετὰς φιλαργυρῶν αὐθεντῶν, οἵτινες διὰ κλοπῶν καὶ παντοειδῶν καταχρήσεων ἀναπληροῦσι τὸ γλίσχρον τῆς μισθοδοσίας, ἢ τὴν μαγειρίσαν οἰκονομίου οἰκοδοσοίνας ἢ τις προεξοφλεῖ τὰ δι' αὐτὴν προωρισμένα ἀπομεινάρια τῆς τραπέζης τρώγουσα καὶ ῥοφῶσα αὐτὴ πρώτη ἐκ τῆς χύτρας τὴν ἀγαθωτέραν πάντοτε μερίδα. Σεῖς δὲν κλέπτετε, ὡ νομοθέται, κάμνετε μόνον αἰσθαντικὴν τὴν ὑπαρξίν σας ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἀφαίρουντες ὅλους τοὺς χυμούς τῆς καὶ καθιστῶντες αὐτὴν ὀσημέραι ζήροτέραν σκύτους βυρσοδεψείου.

* *

Ἐρχεσθε! Διὰ νὰ κάνατε τί; Καὶ δὲν ἀροῦν, ἀθεόφοβοι, ὅσα ἐκάματε ἀπούσης τῆς λεγομένης Βουλῆς σας; Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσητε τὸ ἔργον, ὡς ὁ Ὁθέλλος, ὅστις στραγγαλίσας τὴν Δεσδεμόναν του κτυπᾷ ἐπειτα ἐπανειλημμένως διὰ μαχαίρας, ὅπως διπλῶσῃ τὸν θάνατόν τῆς; Ἄλλ' ἐκεῖνος τοῦλάχιστον κτυπᾷ ἐκ τρυφερότητος, ἵνα μὴ αἰσθανθῇ τὸ ἀγαπητόν του θυμὰ τὴν ἐλαφροτέραν ἀγωνίαν θανάτου. «Τί εἶν' ὁ θόρυβος αὐτός;— Ἀκόμη ζῆ; Ἀκόμη; Ἐγὼ, ὁ ἀγριος, ἐγὼ θὰ δεῖξω εὐσπλαγγνίαν. Ἴδου, τὴν ἀγωνίαν σου τὴν προμακρύνω. Νά· νά.» Αὐτὸ τὸ μαχαίρωμα θέλετε νὰ τῆς δώσητε καὶ σεῖς, ὡς στεφάνωμα τῶν ἄλλων πληγῶν, ὡ καὶ τῶν βατράχων ψυχραιμότεροι κύριοι;

Ἦρθε ποτε, ἐντὸς τῶν ἐκ κονιορτοῦ ῥωμαϊκῶν συνένφων κεκρυμμένους θησαυρὸς, ἀνθρωπὸς τις ἐπαγγελλόμενος τὸν ἀναμορφωτὴν, τὸν ἐπαναστάτην, τὸν ἐπανορθωτὴν. Ὁ ἀνθρωπὸς αὐτὸς ἐκέκτητο ὅλας τὰς γνώσεις καὶ διευθύνῃ τὴν ἀναμόρφωσιν, ὅλην τὴν θέλησιν νὰ τὴν εὐο-

δώσῃ εἰς καλὸν πέρασ καὶ ὅλην τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Τὸν ἀνθρωπὸν αὐτὸν τὸν ἐκύκλωσαν ἄνδρες Λιλιπούτειοι, κατωρθώσαντες νὰ διολισθήσωσιν εἰς τὰ θυλάκια καὶ τὸν στόμαχόν του, εἰς τὰς περισκελίδας καὶ τοὺς μηρούς του, εἰς τὴν βεδιγκόταν καὶ τοὺς πνεύμονάς του, εἰς τὸν πύλον καὶ τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἄπαξ λαθόντων κατοχῆν ὄλου τοῦ ὄργανισμοῦ του, τὸ διαρρέον τὰς φλέβας του αἷμα ἐφθάρη, τὰ νεῦρά του ἐχαλαρώθησαν, σὺ μὲς ἐμαλάκωσαν καὶ ὁ πρὶν γνώσιος, θέλησις, δύναμιν συνδυάζων ἐν ἐκνυτῷ ἐράνη ἐστερημένος τούτων πάντων, καὶ ὁ πρὶν δυνάμενος νὰ ἐπαναφέρῃ ἀπαντας αὐτοὺς εἰς τὴν θέσιν τῶν ἐγένετο τὸ ὑποπόδιον τῶν ῥυπαρῶν τῶν πελμάτων. Ὁ ἀνθρωπὸς ἐκεῖνος εἶναι ὁ κύριος πρωθυπουργὸς καὶ οἱ Λιλιπούτειοι ἐστὲ ὑμεῖς.

Διατί κατέπεσεν ἡ διοίκησις; Διατί τὰ ἐγκλήματα ἠΐξησεν; Διατί ἡ διαφθορὰ ἐπερίσσευσε; Διατί σωρὸς Ἐπαρχῶν ἀπεδείχθησαν καταχρασταί; Διατί κκοῦργοὶ ὑψώθησαν εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας εἰς ἀστυνόμεους, τοὺς ὁποίους ἐξ αἰδοῦς ἡ κυβέρνησις ἐπαυσεν; Διατί οὐδὲν καλὸν ἐπετεύχθη; Διατί οὔτε τοῦ ἄλφα τῆς ἀναμορφώσεως ἤψατο ἡ κυβέρνησις; Διατί κυλιόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ βεῦμα; Διατί ὀσημέραι καταπίπτει τὸ φρόνημα καὶ ἐκλύεται ἡ κοινωνία; Διατί κινδυνεύει νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ προφητεία τοῦ Δεληγιώργη, ἐν στιγμῇ πόνου γράψαντος, ὅτι μίαν ἡμέραν ὁ περιγηγητὴς διερχόμενος τῶν Ἀθηνῶν θ' ἀναφωνῇ:

— Ἐδῶ ὑπῆρξαν τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα; Διατί; Διότι ἡ πλειοψηφία τοῦ Τρικοῦπῃ διόλου δὲν παρήλλαξε τῆς πλειοψηφίας τοῦ Κομμουνδούρου. Καὶ αὐτὴ καὶ ἐκείνη τὴν πατρίδα ὑπολαμβάνουσιν ἐστρωμένην τράπεζαν καὶ ὅταν λάθωσι τὴν ἀδειαν νὰ καθήσουν ἐπ' αὐτῆς φωνάζουν μετὰ πρωτακούστου ἀναδειξας: **Φέρτε νὰ φάμε.** Καὶ τρώγουν νόμους, ἠθικὴν, τοῦ δημοσίου συμφέροντα, τιμὴν, ἀσφάλειαν, ἰδιοκτησίαν, ἀναπνοὴν τοῦ τόπου καὶ τῶν πολιτῶν.

* *

Ἐρχεσθε! οἱ βασιλεῖς μας οἱ ἄρχοντές μας, οἱ σατράπκι μας! Ἐνώπιον ὑμῶν, ὡ κακὰ θηρία, ὁ βασιλεὺς εἶναι ἄρνιον ἄκκαον, ἀγνὴ περιστέρα. Ἀνονίζετε τώρα τὴν γλώσσάν σας ἵνα λαλήση περὶ συνόρων, περὶ Αἰγύπτου, περὶ ἔθνους καὶ τόπου καὶ πατρίδος καὶ νέων νόμων, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου, ὡ φοβεροὶ Καραγκούνιδες, ἀκονίζετε τὴν μάχαιραν ἵνα ἀποκόψητε διὰ τὸν στόμαχόν σας τὴν ῥοδινωτέραν ἐπίδερμίδα καὶ τὸν εὐχυλωτέρον μηρὸν ἐκ τῆς ὑφ' ὑμῶν ὀπτουμένης ἀμνάδος—πατρίδος.

* *

Ἐρχεσθε; Κεκῶς ἤλθετε! **Καλιδίν.**

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΝ ΣΤΟΥΤΓΑΡΤΗ.

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΓΛΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)
Στουτγάρτη, 20 Σεπτεμβρίου.

Χθὲς περὶ τὴν δευτέραν ὥραν μ. μ. ἐφθασεν ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς μας Γεώργιος. Διαφόρων προσβειῶν καὶ προξενίων γραμματεῖς καὶ ἀκόλουθοι ἐσπευσαν ἔστων σταθ-

μόν, ὅπως τὸν ὑποδεχῶσιν, ἐν οἷς διεκρίνοντο ὁ πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας μεθ' ὅλης τῆς ἀκολουθίας του, ὁ ὑπασπιστῆς τῆς βασιλείας, πολλοὶ αὐλικοὶ καὶ ἡ Α. Α. Υ. ἡ Βέρα, ἀδελφὴ τῆς ἡμετέρας Ὀλγας. Μετὰ τούτους προσῆλθε πλῆθος περιέργων καὶ τόσων, ὥστ' ἐὰν ἤμην ὁ εἰδικὸς ἐκ Γερμανίας ἀναποκριτῆς σας κ. Von Puck δὲν θὰ εἰδίσταζον νὰ γράψω, ὅτι οἱ πέραν τῶν συνόρων τῶν οὐδὲν γνωρίζοντες οὗτοι Γερμανοὶ συνεσωρεύθησαν νὰ ἴδωσιν ἐκτακτὸν τι ὄν. Αἱ ΑΑ. ΜΜ., οἱ βασιλεῖς τῆς Βυρτεμβέργης, ἀπουσιάζοντες ἐστὶ Friedrich hafen δὲν ἀδυνήθησαν ἐστὴν ὑποδοχῆν νὰ προσέλθωσιν.

Ὁραῖος καὶ παχὺς παχὺς ἔνεκα τῶν λουτρῶν ὁ Γεώργιος μας ἐχαίρησε τὸ πλῆθος, καὶ παριδῶν ὅλας τὰς ἐκεῖ ἐπισημότητας καὶ ἐμὲ αὐτὸν ἀκόμη, τὸν μόνον ἀντιπρόσωπον τῆς διμελοῦς ἐδῶ Ἑλ. κοινότητος, ἐνεκολπώθη τὴν νεαρὰν γυναικαδέλφην του καὶ προσνεύων αὐτῇ καὶ τῇ ἀκολουθῆ τῆς τὸ καλλίτερον μέρος ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὡς ὁ δημοκρατικώτατος τῶν ἐπὶ γῆς, διηυθύνθη πρὸς τ' ἀνάκτορα, ἔνθα βεβαίως παρωδία τις τῆς ἐν Λονδίῳ τραπέζης του θὰ τὸν ἀνέμενε. Τοῦτο δ' ἐξ ἰδίας πείρας συμπεραίνω· διότι ἐκ τοῦ πολλοῦ ἔνεκα τῆς παχύτητος βάρους του καθυστερησάσης τῆς ἀμαξοστοιχίας ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας (ἐρθασαν ἐστὰς 2 ἀντὶ 1.05), οὐκ ὀλίγον παραίτιος ἡ ἀριζὶς του ἐγένετο πάλης μεταξὺ τῆς περιεργείας καὶ τοῦ στομάχου μου.—Τὸ ἡμερῆσιον τοῦ τόπου μας φύλλον ἔγραψεν, ὅτι αἱ ΑΑ. ΜΜ. ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος ἐρχονται, ἀγνοῶ πὺ βραβίζουμεν. Τοῦτο γράφω ἵνα ὑποδείξω ὅτι τοιαῦτα λάθη συμβαίνουν καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν.

Πόσον ἡ Α. Μ. θὰ διαμείνῃ ἐδῶ δὲν γνωρίζω, πιστεύω οὐκ ἤττον μέχρι τῆς αἰθρίας, ὁπότε βεβαίως θὰ παραστῇ ἐστὴν ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν θεορτυθῶς τελουμένην ἑορτὴν τοῦ λαοῦ (Volksfest). Ἄν συμβῇ τι ἀξίον λόγου, θὰ σας γράψω προσεχῶς. Σήμερον ἀκροῦμενος εἰς ταῦτα διατελῶ ὅλως πρόθυμος **Μετῆρά.**

Υ. Γ. Τὴν στιγμὴν ταύτην πληροφοροῦμαι ἐκ τῆς προμνημονευθείσης ἐφημερίδος, τῆς ἐπιμενούσης ἐτι πῶς καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος εἶν' ἐδῶ, ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Γεώργιος εὐρίσκειται ἐστὶ Friedrichshafen, ἔνθα μετέβη ἵνα ἐπισκεφθῇ τὰς ΑΑ. ΜΜ. τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν τῆς Βυρτεμβέργης. **Ὁ ἔδος.**

ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ.

Κοντὰ ἐστὴν τόση ἄλλη τοῦ ἔθνους εὐτυχία θε νὰ κτισθῇ ἀκόμη καὶ τὸ φρενοκομεῖο· γιὰ τὸν Δρομοκαίτη τονίσετ' ἐλεγεῖα, καὶ στήσετέ του ἓνα μεγάλο μαυσωλεῖο. Μνημόσυνα ἀξίζει μόνον αὐτὸς ὁ Χιώτης, μόνον αὐτὸς ἐφάνη ἀλήθεια πατριώτης

Μὴ κτιζετε σχολεῖα, Ἀκδημείαις κ' ἄλλα, σὲ τέτοια τὸν πικρὰ του ἄς μὴ σκορπῆ κανεῖς, φρενοκομεῖα μόνον νὰ κάνατε μεγάλα, ἂν θέτε νὰ φανῆτε σωστοὶ ὁμογενεῖς. Ἄς λείψουν τὰ σχολεῖα, ἢ ἔδρας καὶ οἱ πάγκοι... φρενοκομεῖων ἔχει τὸ ἔθνος μας ἀνάγκη.

Παντοῦ φρενοκομεῖα, καλοὶ μου συμπολίται, ἄς ἦναι κ' ἀπὸ ἓνα σὲ κάθε μιὰ γωνιά, κ' ἀπὸ τρελλοῦς ἐμπρὸς σας χιλιάδες θὰ εὐρήθε· μέσα 'στοὺς δέκα θάνατι θεότρελλοι ἐννιά. Μὰ σὰν μισοχαμμένα κ' ὁ δέκατος θὰ τᾶχη... φρενοκομεῖο ὅλοι καὶ βούρδουλα 'στὴ βᾶχη.

Μὴν προσπαθῇ κανένας τὸν φρόνιμο νὰ κἀν, 'στὸν τόπο τους θαρρεῖτε πῶς στέκουν τὰ μυαλά σας, ἀλλ' ὅμως, Ἑλληνές μου, εὐρίσκεσθε σὲ πλάνη, σας βεβαίω πῶς ὅλοι δὲν εἰσθε 'στὰ σωστά σας. Καὶ ὁ τρελλὸς νομίζει πῶς τᾶχει τετρακόσα, ἀλλ' ὅμως τί δὲν λέγει ἡ παλαβὴ του γλώσσα!

Ὡ σύ, Φρενοκομεῖον τοῦ ἀειμνήστου Χιώτη, ἦψηλὰ ἔως 'στὰ νέρη μαρμάρينو νὰ φθάσης· ἐσὺ θὰ ἦσαι τώρα ἡ δόξα μας ἡ πρώτη, κ' αὐτὸν τὸν Παρθενῶνα θὰ τὸν ἐπισκιάσης. Ἐσὺ χρυσῶν ἐλπίδων ἀκτινοδόλος φάρος τῆς δυνατῆς μας τρέλλας θὰ δέχεται τὸ βάρος.

Ὡ! δέστε τῆς Ἑλλάδος τὸ πόδι καὶ τὸ χέρι, καὶ 'στοῦ Φρενοκομεῖου κλειδωστὲ τὴν τὸ δῶμα, καὶ ἂν ἐκεῖ τολμήσῃ μιὰ λέξι νὰ προφέρῃ, ἓνα χαλκᾶ ἀμέσως 'στὸ φλύαρό της στόμα. Βατᾶτε τὴν, κ' ἂν ὀλέη τὰ σίδερα νὰ σπάσῃ, ξύλο ἐμπρὸς καὶ πίσω ὡς ὅτου νὰ συχᾶση.

Μακρότιον τρώντι καὶ εὐτυχὲς τὸ ἔτος, ποῦ θᾶχη 'στὴν Κυψέλη ἡ τρέλλα πανηγύρι· ὦ! τότε ὅπως λέγει τοῦ Σχιζέσπηρ ὁ Ἀμλέτος 'στὴν κόρη Ὀρελία «**Τράβι ἐστὸ Μοναστήρι,**» κ' ἐγὼ τρελλὸς θὰ λέγω σὲ κάθε συμπολίτη: **«Εἰς τοῦ Δρομοκαίτη, εἰς τοῦ Δρομοκαίτη.»** **Souris.**

BIBLIA YPER TON EN PHYLLAKH.

Ε' ΔΕΛΤΙΟΝ.

'Ο κ. Βούλγαρης διευθυντῆς τοῦ φρονήμου Παιδαγωγείου Τόμ. 19	
'Ο κ. Γ. Βοσκουδάρης	10
'Ο κ. Γεώργιος Μ. Ζαβίς	56
'Ο κ. Α. Ζυγομαλάς	5
'Ανόνημος	5
'Ο κ. Γ. Παπαβασιλείου	14
'Ανόνημος	Σύμ. 5

Σημ. Ὁ κ. Βούλγαρης προσήγαγεν ἐπίσης καὶ ὁρ. εἰκοσιεπτά, δι' ὧν ἢ θ' ἀγορασθῶσι βιβλία ἢ θὰ χρησιμεύσουσιν ὡς πρώτη καταβολὴ πρὸς ἀγορὰν ἐρμαρίων ὅπου θέλουσιν ἐναποτιθεῖν τὰ βιβλία.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

«Δι' ὃ ἐκφράζω καὶ τὴν ἐπ' ὅσου ζωῆς εὐγνωμοσύνην μου, προτρέπων τοὺς ὑπὸ τοιαύτης παθήσεως πάσχοντας νὰ προσέλθωσι ταχέως εἰς τὸν Θεοῦ-ατρὸν τοῦτον καὶ τύχῳσι κτλ.»

Τὰ καταλάβετε. Πρόκειται πάλιν περὶ τοῦ κ. Κωστομύρη, μίρι, μίρι, τὸν ὁποῖον θεραπευθεὶς τις λοχίας χειροτονεῖ διὰ τοῦ ξίφους του, ὡς ὁ ξενοδόχος τῆς Ἀλκαντάρας τὸν Δὸν Κισώτην ἱππότην, χειροτονεῖ Θεοῦ-ατρὸν.

Ὁ προβιάσμος εἶναι ἐκ τῶν λεγομένων θανατηφόρων ἀλαμάτων. Ἀπὸ ὀφθαλμοπατρὸς νὰ γίνῃ τις θεοῦ-ατρός... καὶ εἰς ἐνώτερα, κύριε Κωστομύρη, μίρι, μίρι.

Ἄλλ' ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του ὁ ἀγαπητὸς Λοχίας ἐλησμόνησεν ὅτι ἀφίνει τὸν Θεοῦ-ατρὸν χωρὶς πελατείας. Διότι ἓνα θεὸν ἔχομεν ἢ κατὰ τὸν κ. Δαμακλᾶν, τρεῖς, καὶ αὐτοὶ δὲν πιστεύομεν νὰ πάσχουν ἀπὸ τρχώματα.

Ἄν καὶ γίνονται μερικά πράγματα ἐδῶ κάτω, ποῦ ἂν ὑπῆρχε Θεὸς τοῦ Δαμακλᾶ μὲ ἀνοικτὰ μάτια, δὲν θὰ τ' ἀφινε βεβαίως νὰ γίνωνται.

Ὡστε, κύριε Κωστομύρη, ἄρες τοὺς στραβοὺς θνητοὺς εἰς τὸ χλί των, τὸ ὀφθαλμοπατρεῖον καὶ τὸν κ. Ἀναγνωστάκη, καὶ ἐτοιμάσου εἰς οὐρανοπορίαν, νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὸν λεγόμενον αὐτὸν Θεόν, νὰ τοῦ τρίψῃς λίγο τὰ μάτια, νὰ δῇ ὅτι ἀφίνει ἀντιπροσώπους του ἐδῶ κάτω νὰ μᾶς κυβερνοῦν ἢ παλάμη τοῦ κ. Κοσονάκου, ὁ μύτος τοῦ κ. Λομβάρδου καὶ ἡ εἰς τρία χοιρίδια δυναμένη νὰ ἐνοικιάσῃ δωμάτια θεολογικῆ γαστῆρ τοῦ κ. Δαμακλᾶ. Ἀμήν.

Ὁ κ. Δήμισσας ἀπὸ λυπεῖται ὅτι διελθὼν ἐντεῦθεν ὁ διάσημος ἀφρικανολόγος κ. Σβαίνφούρθ ἐγκατελείφθη ἀμνημόνευτος ὑπὸ τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου, ἀφηγεῖται τὴν συνέντευξιν ἣν ἔλαβε μετ' αὐτοῦ «ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ τοῦ Φαλήρου» (γνωρίζετε σεῖς τοιαύτην ἀμάξαν; εὐτ' ἐγώ).

Ἴδου τί ἀναγράφει ἐκ τῆς συνεντεύξεως αὐτῆς.

Ἡ πρώτη ἐρώτησις ἦν τοῦ ἑκαμὲν ὁ κ. Σβαίνφούρθ ἦτο:

— Ἐχετε γεωγραφικὴν Ἐταιρίαν;

— Ὁχι, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἔχομεν Δήμισσαν.

— Καὶ τί μέρος λόγου τῆς ζωολογίας εἶναι αὐτὸς ὁ Δήμισσας;

— Εἶναι σύαγρος ἀφρικανὸς, κρατῶν μὲ τοὺς χαυλιόδοντας αὐτοῦ ἐν ἐκπαιδευτήριον καὶ δύο τρία γεωγραφικὰ συνέδρια.

— Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὐρεθοῦν πολλοὶ τοιοῦτοι σύαγροι, νὰ σχηματίσῃτε μίαν Ἐταιρίαν;

— Ὁχι, ἀγαπητὲ συνάδελφε *schon in furth*, διότι εἶμαι μοναδικὸς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα;

— Εἰσθε θηλυκὸς τοῦλάχιστον;

— Ὁχι, δυστυχῶς, ἀρσενικός.

— Ἄν θέλετε νᾶλθετε μαζί μου εἰς τὴν Ἀφρικὴν, νὰ σᾶς εὐρω μίαν σύντροπον;

— Ἄ! ὄχι, ὄχι, ἐλημονήσατε ὅτι εἶμαι Διευθυντὴς Ἐκπαιδευτηρίου.

Ἡ σιδηροδρομικὴ ἀμάξα τοῦ Φαλήρου ἐφθασεν εἰς Ἀθήνας καὶ οἱ δύο σοφοὶ ἐχωρίσθησαν, τοῦ ἐνὸς τραβή-

ξαντος δι' Ἀφρικὴν, καὶ τοῦ ἄλλου εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Νέας Ἐφημερίδος, ὅπου ἐγράψασαν τ' ἀνωτέρω.

Πολλοὶ φίλοι ἀνεμένομεν νὰ ἐπαινῶμεν ὀλίγισμα ἐδῶ τὸν φίλον Θεμιστοκλῆ Κανάρην τῶρα μὲ τὸν διορισμὸν του ὡς ὑποπρόξενου ἐν Ζαχαρδζίκ. Ἄλλ' εἰμεθα ἠπατημένοι. Ὁ διορισμὸς ἦτο εἰκονικός. Ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου τὸ Προξενεῖον τῆς Σμύρνης προάγεται εἰς Γενικὸν Προξενεῖον διὰ νὰ μείνῃ δὲ Γραμματεὺς αὐτοῦ ὁ κ. Κανάρης, ἔπρεπε νὰ προβιβάσθῃ εἰς ὑποπρόξενον. Καὶ εἶναι λοιπὸν ὁ φίλτατος Κανάρης ὑποπρόξενος γραμματεὺς τοῦ Προξενείου Σμύρνης, πληρῶν τὴν θέσιν του μετὰ τῆς διακρινοῦσης αὐτὸν δραστηριότητος, φιλοτιμίας καὶ εὐγενείας τρόπων ὑπὸ τὸν διακεκριμένον Γενικὸν μετ' ὀλίγας ἡμέρας Πρόξενόν μας κ. Γεννάδη.

Ἡ Ἔστια—τὸ μόνον περιοδικὸν μας—ὀσημέρα κυριακοῦται, θερμαίνεται, ἐκβάλλει πυκνοὺς κατὰ δράγματα καὶ δέσμας σπινθηρὰς, ὡς μαγκάλι ἀναπτύμενον τὸν χειμῶνα μὲ φροδερὸ μαιαστήρι. Ἀπότου τῶρριξε ὀλίγον εἰς τὴν πρωτοτυπίαν, ἐζωντάνεψε καὶ τὴν κυνηγοῦσε τῶρα οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι ὡς νὰ ἦτο... βασιλισσα χοροῦ. Καὶ αἱ μεταφράσεις τῆς εἶναι ἐνδιαφέρουσαι, ἀναγινώσκονται ἐν ἐργηγόρσει. Δύο τελευταῖα τῆ: ἄρθρα ἔκκεκται κρότον, ὡς λέγουν εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν γλῶσσαν: *Οἱ γάμοι ἐπὶ Τουρκοκρατίας τοῦ νοστιμογράφου Δημητράκη Καμπούρογλου καὶ τὸ Ἐρχοται τῶν φοιτητῶν, προῖόν τοῦ δυνατοῦ καλαίου τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἐπαμεινώνδου Κουρτίδου, εἰς ὃν ὄφελονται τόσα κοινωνικὰ ἄρθρα τοῦ Μῆ Χάνεσαι ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀπόμαχος καὶ ὑπὸ ἄλλα.*

Ἄλλὰ οἱ ἐπὶ Τουρκοκρατίας γάμοι δὲν εἶναι ἠθογραφικὴ μονογραφία, ἀλλὰ εὐαρεστώτατον ῥόφημα, τὸ ὁποῖον πληροῖ τὸν νευρικὸν ὀργανισμὸν τῶσαν ἐντυπώσεων, συγκινητικῶν, κωμικῶν, χρωπῶν, γαργαλιστικῶν. Νομίζει τις ὅτι δὲν περιγράφονται γάμοι Ἀθηναῖκοι πρὸ ἐξηκονταετίας γενόμενοι, ἀλλὰ γάμοι ἀγνωστων χωρῶν, ἂν μὴ ἄγριον χωρῶν. Τόσοι ὄρακθοὶ περιεργοτάτων ἐθίμων, ἱματισμῶν, τρόπων, κρέμανται ὡς αἱματοβαμμέναι βόδια ἀπὸ τοῦ ἀκκιζομένου καλαίου τοῦ κ. Καμπούρογλου, καὶ μὲ τύσην ἀρέλειαν ἀπὸ τὴν δαιμονισμένην γραφίδα του ἐκτίθενται, ὡς νὰ ἦτο καὶ αὐτὸς πανδρεμμένος τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου, ἐνῶ ὁ Δημητράκης μας μόλις πρὸ ὀλίγου ἐγενε κυνηγὸς, ἕως ὅτου συλληφθῇ ἢ συλλάβῃ τὸ πουλὶ του. Ἐνίοτε εἰς μερικά μέρη σοῦ ἐρχεται νὰ ἀναφωνήσῃ τὸ νικηφόρειον ἐκεῖνο: *Μωρ' τ' εἶν' τοῦτα; Καὶ πάλιν ἐνίοτε ἐπιθυμεῖς νὰ ἐξῆς τῷ καιρῷ ἐκεῖνο, νὰ παρασταθῇ ἡρως τῆς ἐνναημέρου ἐκεῖνης κωμωδίας. Δὲν ἦσαν ἐκεῖνοι γάμοι; ἦσαν Ἐλευσίαι!*

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας διὰ τὸ πολύπονον τέλειον καὶ γλαστὸν νέον ἔργον του τὸν φίλον μας Καμπούρογλου καὶ συνιστῶμεν τὴν ἀνάγνωσίν του εἰς ὅλους καὶ ὅλας.

ΣΚΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΝ ΜΑΣ

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ.

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ).

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην εἶχομεν λυπηρὰς σκηνὰς ἐν τῷ Προξενίῳ, τῶν ὁποίων ὅμως εὐτυχῶς ἡ ἐκδοσις ἀπέβη πρὸς πλήρη ἱκανοποίησιν τῆς ἀρχῆς μας.

Περὶ τὴν 10ην π. μ. ὤραν πέντε κατασκοποὶ τῆς ἀστυνομίας ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς ἓνα πρῶην λωποδύτην, δυστυχῶς ὅμως Ἑλληνα, ἠθέλησαν παραβιάζοντες τὸ ἄσυλον τοῦ Προξενείου νὰ ἀπαγάγῳσι διὰ τῆς βίβας ὑποπτον ἄτομον καταφυγόν ἐντὸς αὐτοῦ, ἀνέβησαν δὲ μέχρι τῆς θύρας τοῦ Γραφείου τοῦ κ. Προξένου, ὁπότε εἰς καθένας τοῖς ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου.

Εἰς ἀπάντησιν αὐτοὶ ἐξαγαγόντες βεβόλβερ τῆς κυβερνήσεως τῶν ἠπειλήσαν τὸν καθάσῃν ὅτι θὰ πυροβολήσουσιν ἄλλ' οὕτως, μετὰ δύο ἐτέρων τοῦ προξενείου καβάσιδων καὶ τινων ὑπαλλήλων οὐ μόνον ἀφώπλισαν αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς εἰδερῶν ἀνηλεῶς, κρημνίσαντες τινὰς τούτων ἀπὸ τῆς κλίμακος.

Οἱ ἄτιμοι οὗτοι ἐτραπήσαν εἰς ἀνανδρον φυγὴν καὶ δὲν ἠδυνήθησαν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ προξενείου νὰ συλαβῶσιν εἰμὴ ἓνα ἐκ τούτων δν καὶ ἐφυλάκισαν, πρὸς βεβαίωσιν τῶν γενομένων.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουτσαρίφου εἰς ταγματάρχου τῆς χωροφυλακῆς ὅστις συνέταξε περιληπτικὴν ἐκθεσιν τῶν γενομένων.

Περὶ δὲ μεσημβρίαν, κατ' ἐντολὴν τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ, ἐπεσκέφθη τὸν κ. Πρόξενον ὁ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἀλληλογραφίας τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως ἀνώτατος ὑπάλληλος Διρᾶν ἐφέντης, ὅστις ἐξέφρασεν ἐκ μέρους τοῦ πασᾶ τὴν λύπην του ἐπὶ τοῖς γενομένοις καὶ ἀνήγγειλε τῷ κ. Προξένῳ ὅτι τὰ πέντε αὐτὰ ἄτιμα ἄτομα ἀπεβλήθησαν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ κράτησιν.

Κατὰ τὴν σκηνὴν ταύτην ἤθελον συμβῆ καὶ φόνος, ἂν μὴ προελάμβανεν ὁ κ. Πρόξενος νὰ διατάξῃ τοὺς καθάσιδες νὰ σταματήσουσιν, καθόσον εἰς τῶν κινδύνων ἐπέτιθη κατὰ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κατασκοπῶν ἀθλοῦ Ἑλληνο Τσακῶνα διὰ τῆς ἰδίας μαχαίρας, ἣν τῷ εἶχεν ἀφαιρέσει.

Καλὸς.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΣΥΡᾶ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

Καὶ ἄλλη φουρνιά.

Εἶνε ἡ τρίτη κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, καὶ ἴσως ἡ τελευταία.

Περὶ τὰ 600 Ἀλεξανδρινὰ... σώματα, ἐφορτώθησαν ἐπὶ τοῦ ὠραίου ἀτμοπλοίου Χίος δι' Ἀλεξάνδρειαν, παντοίων γενῶν καὶ εἰδῶν.

Εἶνε οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ, οἵτινες παρέμειναν τῶν λοιπῶν, ὅπως ἐορτάσωσιν ἐνταῦθα τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἀραβῆ, ἐπὶ τὸ Σουλτανικότερον.

Θέλετε νὰ μάθετε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπαϊτῶν ἐν Ἀθήναις;

Ἴδου τί μᾶς ἐβεβαίωσεν εἰς ἔμπορος τῆς Ὁδοῦ Ἐρμού:

Κάθε Σάββατον μοιράζει δύο δραχμῶν δυνάεις καὶ δὲν τοῦ φθάνουν.

Δηλαδή ἐκτὸν ἐπαῖται πηγαίνουν εἰς τὸ Κατάστημά του.

Καὶ πόσοι εἶναι οἱ μὴ πηγαίνοντες;

Φαντάσθητε τῶρα τὴν ἐνόχλησιν τῶν ὄντων αὐτῶν, ἅτινα κατατάσσονται μεταξὺ τῶν κωνόπων, τῶν κορέων, τοῦ κοινοστοῦ καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων.

Ἐμποδίζουν τὴν πελατεῖαν, ἐνοχλοῦσι τὰ νεῦρα, σοῦ κέθουν τὴν ὀμιλίαν, ταραττοῦν τοὺς λογαριασμοὺς του καὶ κάπου κάπου σὲ κλέπτουν.

Κοσονάκος δὲ οὐκ ἠβουλήθη σινιέναι, ἀλλὰ προστατεύει τοὺς νέους αὐτοὺς ὑπηκόους του.

Εὐρίσκομεν σωστὰ, πολὺ σωστὰ, τὰ περὶ νέου θεάτρου ὑπὸ τῆς Νέας Ἐφημερίδος γραφέντα ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Κυριακῆς. Ἐκεῖναι αἱ γραμμαῖ: «Νὰ ἔχωμεν θεάτρον δύο ἐκκατομμυρίων περίπου, εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἀπαϊτῆται νὰ πηγαίνωμεν μὲ βελάδαν οἱ ἄνδρες, καὶ δεκοκτὲ αἱ κυρίαί, ἐνῶ θὰ διερχώμεθα, ἕως οὐ φθάσωμεν, δρόμους, ἐφ' ὃν μέχρις ἀστραγάλων θὰ λασπονώμεθα τὸν χειμῶνα καὶ θὰ σκονιζώμεθα τὴν ἀνοιξιν» ἦσαν ἡ πικροτέρα σάτυρα παντὸς ὅτι αἰσθάνεται καὶ διανοεῖται εἰς αὐτὸν τὸν ἀποτρόπαιον Ὑδρὸκέφαλον τοῦ Ἰακωβάτου, τὸν καλούμενον δυστυχῶς: Ἀθῆναι!

Εὐρίσκομεν σωστὰ, πολὺ σωστὰ τὰ περὶ νέου θεάτρου ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδος ἀντίθετα γραφέντα ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Τρίτης. Ἐκεῖναι αἱ γραμμαῖ: «Δυνάμεθα νὰ οἰκοδομήσωμεν θεάτρον ἀντὶ 300 χιλ. δρ. μόνον» πιθανὸν καὶ μὲ ὀλιγότερα, λέγομεν ἡμεῖς, ἂν θελήσωμεν νὰ πῆξωμεν ἀπλῶς σκηνὴν νευροσπάτων καὶ νὰ ἐγκαταστήσωμεν ἐντὸς τὸν φερόικον Περικλῆ τῆς ἀπόκρουσ, εἶναι ἡ πικροτέρα σάτυρα παντὸς ὅστις σκέπτεται ἢ διανοεῖται ἄλλοιως περὶ τούτων.

Ἀπέσυρε ὁ κ. Ζιρᾶρ τὸ σχέδιόν του καὶ μένει ὁ κ. Τσίλερ μὲ τὸ μονοπώλειόν του.

Ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀκριβῶς ἐφημερίδι ἀγγελία ὅτι ὁ ἐν Ἀδριανουπόλει βιβλιοπώλης κ. Κ. Σ. Βλαχόπουλος δέχεται τὴν ἐπιστασίαν ἐφημερίδων, περιοδικῶν, πωλήσεως βιβλίων κλπ. Ὅσοι θέλετε νὰ τοῦ κάμετε ἐλεημοσύνην, ἂν καὶ δὲν πιστεύομεν νὰ ἐπαγγέλλεται τὸν ἐπαῖτην, ἀναθέσατέ του τοιαύτην ἐντολήν. Θὰ σᾶς γράψῃ εἰκοσι γράμματα ὅτι σᾶς ἔκαμε συνδρομητὰς καὶ στείλετέ του φύλλα καὶ ἐπειτα θὰ προσβληθῇ ὑπὸ βουδαμάρας—ἐν τοιαύτῃ δὲ βουδαμάρα θὰ βροκανιζῇ ὡς κύων τὰ ὄσπᾶ, τὰ χοήματα καὶ τὰ φύλλα σας.

Εἶναι καὶ αὐτὴ ἀγγελία ὡς ἡ ἄλλη ἐκεῖνη.

Μίαν τοιαύτην ἀγγελίαν θέλομεν δημοσιεῦσαι προσεχῶς καὶ διὰ μερικὸς συνδρομητὰς μας ἐν Βόλφ, ζητησαντας νὰ ἐγγραφῶσι διὰ τρανῶν ἐπιστολῶν των.

Αὐτὸ τὸ φορτίον δύναται τις νὰ τὸ ἀποκαλέσῃ καὶ μὲν.

Διότι πρὸς πανηγυρισμὸν καὶ ἐκφρασὶν τῆς χαρᾶς τῶν αἰ ἐν αὐτῷ ὁμογενεῖς . . . ἐνομφεύθησαν εἰς Σύβαν. Καὶ οὕτω ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ διέρχονται τὰ μελίμνηνα, τρώγοντες μελόπητες.

Πλὴν ἔπρεπε νὰ ἦσαι διὰ νὰ κομαρώσῃς τὰ ὠραία ζεύγη.

Φαντάσου τοὺς βρακοσαλθοροφόρους Σαυλίδες, πρὸς τὸ φθινόπωρον κλίνοντας ἐπὶ τὸ πολὺ, φέροντας ἐπὶ βραχιόνας, δίκην καλάθου, ἀβρὰν Συριανὴν, λουομένην ἐν χρυσῷ καὶ μετάξῃ.

Ἴδου ἡ μόνη ποικιλία ἐν τῇ νήσῳ μας.

Διότι κατὰ τὰ λοιπὰ ἡσυχάζομεν, ἀρκούμενοι ὄλοι, ἃς σοὶ προέγραψα, μεγάλοι μικροί, ἀρσενικοὶ θηλυκοί, νὰ κλίνωμεν τὸ βῆμα κυνηγῶ. Τί διαβολομανία μᾶς κατέλαβε. Νὰ κυνηγῶμεν ὄλοι ἀνθρώπους καὶ πτηνὰ.

Ἵπάρχουσιν ἐνταῦθα κυνηγοί, οἵτινες μὲ μίαν τουφεκίαν, δύνανται νὰ φονεύσωσιν ἕνα ὀρτύκι καὶ ἕνα ζεύγος μμάτια.

Καὶ οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶνε σπάνιοι.

Ἵπάρχουσιν ὅμως καὶ κυνηγοί, οἵτινες μὲ μίαν ἴμματα δύνανται νὰ φονεύσωσιν, ὄχι ὀρτύκι, ἀλλὰ κυνηγόν. Ἄλλ' αἱ τοιαῦται εἶνε σπάνια.

Τὸ κυνήγιον ὅμως δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀγοράν μας νὰ κινήται, τόσοσιν ζῶντων, ὡς νὰ λαμβάνῃ καθ' ἑκάστην ὁκάδας συναμικτῆς καὶ μάννας.

Οὐδὲ τὰς ἀπογευματιανὰς ἐμποδίζει τοῦ ν' ἀρχίσουν τὸν τακτικὸν τῶν δρόμων, ὃν ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἐξῆκολοθοῦσιν, ὡς ἡ Δόρα Δ' Ἰστρίας γράφει καὶ ὡς καὶ γὰρ θέλω σοὶ γράψαι.

Rec.

KARAMEΛΛΙΣ.

Χωρικός ἀπὸ τὸ Ἀλιθέριον ἔχει μίαν μετοχὴν τῆς Πιστωτικῆς καὶ θέλει νὰ τὴν ἐξαργυρώσῃ εἰς ἀργυρὰ πεντόφραγμα.

Τὸν ὀδηγοῦν εἰς τὸν Ταμίαν τῆς Τραπεζῆς, ὅστις τοῦ μετρά ταιαῦτα.

— Σωστά εἶναι; τοῦ λέγει ὁ ταμίης.
— Στάσου νὰ τὰ μετρήσω.

Καὶ ἀφοῦ ἐμέτρησε κάμποσα, κ' ἦλθε ἕως τὰ 42,
— Ἐ, λέγει, ἀφοῦ ὡς τὰ σαράντα δύο εἶναι σωστά, θάναί ὅλα σωστά.

Καὶ φεύγει.

Μικρὸν μυθιστορηματικῶς πρὸς χρῆσιν τῶν δύο φύλων: Ἐτὴν βλέπει καὶ τοῦ κόβεται ὁ ὕπνος.

«Λαμβάνει ἐκείνη πρότασιν γάμου καὶ ἀρχίζει νὰ μὴ ἔχῃ ὕπνον καὶ αὐτὴ.

«Τὸ λέγει ἡ κόρη στὴ μαμὰ, καὶ χάνει καὶ αὐτὴ τὸν ὕπνο τῆς.

«Ἡ μαμὰ τὸ λέγει σ' τὸν πατέρα καὶ πιάνει καὶ τοὺς τέσσαρας φοβερῆ αὐπνία.

«Ὁ πατέρας λέγει τὸ «ναί», καὶ . . . βοχαλίζουν γλυκὰ καὶ οἱ τέσσαρες».

Χῆραν τριῶν ἡμερῶν ἐπισκέπτεται παλαιὸς φίλος: — Ἄ! πόσον λυποῦμαι νὰ σὰς βλέπω μὲ τὰ μαῦρα τῆς λέγει.

— Λοιπὸν, τοῦ ἀπαντᾷ, φαίνεται ὅτι δὲν μὲ πᾶνε τὰ μαῦρα;

Καὶ μίαν εὐφύια τοῦ κ. Δ. Κορομηλά: — Πῶς δὲν στέλλεις τὰς κωμωδίας σου εἰς τοὺς φυλακισμένους;

— Τί; Θέλεις νὰ δραπετεύουσιν ὄλοι;

Ἐν Λαμῆ: Μακαίριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι ὅτι αὐτοὶ θὰ ποῦνε τὰ ἐξῆς:

«Ὁ κ. . . . πρῶην Βουλευτῆς καὶ ἐπὶ 15ετίαν χρηματίας τοιοῦτος, ὁμιλῶν περὶ Ρωσίας καὶ ὠργισμένος ἔλεγε μετὰ πολλῆς σοφίας: — Περίεργο! Δὲν ἐνοῶ διατὶ ζητοῦν διὰ τῆς Στέφως (γάμου κατὰ τὸν βουλευτὴν) τοῦ Αὐτοκράτορος νὰ νομιμοποιήσουν τὴν θέσιν τοῦ ὡς τοιοῦτου!

Καὶ πάλιν ἐν Λαμῆ: Εἰς τὰ Πηγαδούλια ὅπου φθεῖ θίασος Γερμανιδῶν.

Μίαν ἐξ αὐτῶν μετὰ συγκινήσεως ἀνεκφράστου ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας παρετήρει θνητὸς τις, χωρὶς ν' ἀντιχαιρετῆται οὔτε δι' ἐνὸς βλέμματος.

Ἐπὶ τέλους τὸν βλέπει.
Ἐνθουσιασμός.

Τραταίρνει ἀπὸ εὐδαιμονίαν ὄλον τὸν κόσμον.
Τὴν ἐπομένην τὸν ἐρωτοῦν:

— Τί ἐκέρδισες ἀπὸ τόσα πού ξώδευες εἰς τραταρίσματα;

Ἄπαντᾷ: — Ἐνα ἀσπασμὸν ἐρήμην!

Δὲν εἶχε λεχθῆ ἡ ἀπάντησις αὐτῇ, ὅτε εἰς γέρον φιλοσκόμμων, ἐνῶ ἔκοβε πεπόνι,

— Δώστέ μου, λέγει, μὰ βεντάγια νὰ κρυώσω τὸ πεπόνι μου!!

Τὰ Πηγαδούλια ἔσπασαν ἀπὸ γέλοια.

Ἄκρον ἄκρον ἀναίσθησις: Νὰ καίεται τὸ σπῆτι τοῦ γείτονός σου καὶ νὰ ζητῆς ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην νὰ σοῦ δώσῃ φωτὰ ν' ἀνάψῃς τὸ τσιγάρο σου.

ΣΠΑΡΤΗ.

(ΤΟΥ ΕΙΣΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

Παρατηρήθη—καὶ ὄντως ἀξίον σπουδῆς καὶ παρατηρήσεως εἶνε—ὅτι ἐν τε τῷ ἠθικῷ καὶ φυσικῷ κόσμῳ οὐχὶ σπανίως ἀπὸ τῶν μεγάλων παράγονται μικρὰ, οἱ μεγάλοι ἄνδρες γεννῶσι νάνους υἱούς, εἰς τοὺς πόδας τῶν ἰσχυρῶν κορμῶν ἔρπουσι ταπεινὰ παραφυάδες. Οὕτως οἱ Καραϊσκοὶ καὶ οἱ Κριζῶται τοῦ 21 ἐγέννησαν τοὺς σημερινούς ὁμωνύμους, ἀξιοτίμους ἄλλως κατὰ πάντα ἀνθρώπους· ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τῶν Ἀθηῶν τοῦ Φειδίου καὶ Περικλέους ἐστρώθη τῶν χρυσοκανθάρων ἡ Ἀθήνα, καὶ παρὰ τὴν ἀρχαίαν Σπάρτην ἀνεβλάστησεν ἡ σημερινή. Ἡ δὲ λέξις ἀνεβλάστησεν εἶνε προσφυής· διότι ἐξ ἀποστάσεως τινος ὁρμώμενη φαίνεται ὅλη καταπράσινος· οἱ παρ' ἐκάστην οἰκίαν κῆποι, λεμονεῶν καὶ πορτοκαλλεῶν ἰδίως, δίδουσι αὐτῇ εὐχάριστον ὄψιν μεγάλης δροσερᾶς ἀγροικίας. Ἄλλ' ὅταν εἰσέλθῃ τις ἐν αὐτῇ, ἡ εἰκὼν ἀπόλλυσι τὰ τρία τέταρτα τῆς καλλονῆς τῆς. Διαγγραφεῖσα ἡ πόλις αὕτη ἐν σχεδίῳ περιμέτρου δύο περιπτοῦ ὠρῶν, ὥσπερ ἐμελλε νὰ κατοικήθῃ ὑπὸ ἑκατοντάδος χιλιάδων κατοίκων, κατοικεῖται μόνως ὑπὸ πεντακισχιλίων. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς εἶνε εὐρεταί, ἱκανῶς δὲ ὠραταί, ἀλλὰ παρημελημέναι καὶ τινες ἀκάθαρτοι, μεταβαλλόμεναι ὑπὸ τὴν βροχὴν εἰς Σαχάραν λάσπης. Ὡς ἐκ τοῦ μικροῦ δὲ, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἑκτασιν, πληθυσμοῦ, πολλῶν τετραγῶνων μόνον τὰ ἄκρα κατέχονται ὑπὸ μίας ἢ δύο οἰκίαν, τὸ δὲ μεταξύ μένει κενόν, ὡς εἰς γεροντικὰς αἰαγόνας τὰ οὐλα γυμνὰ, μόνως δὲ πρὸς τὸ βάθος φαίνεται ὁδοὺς πολλακίας εὐρωτιῶν καὶ ὑποπράσιнос. Οὐχ ἤττον εἰς τὸ ἐπάνω ἰδίως μέρος τῆς πόλεως εἰσὶ τινες οἰκοδομαὶ ἀξιοὶ λόγου· ἐκεῖ δὲ εἶνε καὶ ἡ κυριωτέρα ὁδὸς—ἡ σπαρτιατικὴ ὁδὸς Σταδίου—, φέρουσα ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ὄθωνος, ἐν ἣ τὸ κέντρον τῆς μικρᾶς κινήσεως, ὁ περίπατος καὶ τὰ πλεῖστα ξενοδογεῖα καὶ καφενεῖα, ὥστε λεληθότως ἐθεωρήθη πλατεῖα καὶ οὕτω καλεῖται· ἡ δὲ κάτω πλατεῖα—ἀνώνυμος καὶ διαστελλομένη ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἰσοπλατείας διὰ τοῦ τοπικοῦ κάτω, ὡς ἐν ἀποκλίσει τοῦ ἐδάφους, ὅπερ βραίνει χαμηλούμενον πρὸς τὸν Εὐρώταν, κειμένη—εἶνε τετράγωνος, διαστάσεων τῆς τοῦ Συντάγματος, μὲ στοὰς τὰ πλευρὰ, ὑφ' ἃς μαγαζεῖα· πρὸς τὴν κορυφὴν δ' αὐτῆς ὑπάρχει μέγα καὶ βαρὺ οἰκιδόμημα, ἐν ᾧ ἐμελλον νὰ ἐγκαθιδρυθῶσι τὰ γραφεῖα τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν· ἀλλ' ὡς πᾶν βωμαίικον ἔμεινεν ἡμιτελὲς καὶ ἤδη ἀντὶ ὄγκων δημοτικῶν ἀρχῶν καὶ ἀρχείων κατέλαβον τὸ σπαρτιατικὸν τοῦτο hôtel de ville ὄγκοι δεινοὶ τὴν θέαν καὶ τὴν ὁσμήν, Ἄλπεις δυσάνυμει. Ἀμέσως κατωτέρω ταύτης ὑπάρχει μεγάλη χλοερὰ ἑκτασῆς, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ὁποίας τὸ μουσεῖον, ὁμοίῳ καὶ πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον, ἐν ᾧ περιουήθησαν ἱκαναὶ ἀρχαιοτάτες· καὶ παρὰ ἰδιώταις δὲ ταιαυτὰ εὐρίσκονται, δύο δὲ ψηφιδωτὰ, ἄριστα διατηρούμενα, ἐν ἰδιωτικοῖς κήποις, ἐξηγορασμένα ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Περὶ τὰ 10 λεπτὰ πρὸς Α. βλέπει τις τὸν Εὐρώταν μὲ τοὺς καλαμώνας του, τὰ ρομαντικὰ σπήλαιά του καὶ τὰ κύπτοντα πρὸς τὸ ρεῖθρόν του δένδρα. Δὲν εἶνε ὅμως πλέον ὁρμητικὸς καὶ ἀφρώδης, εἰμὴ μόνον τὰς βροχερὰς ἡμέρας· τὸ θέρος ὀλιγοστεύει τόσοσιν τὸ ὕδωρ του, ὥστε ἀνεχεται νὰ διαβκίνουν αὐτὸν πορτω-

μένοι ξύλα αἰ χωριατοπούλαι χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ φθάσῃ οὔτε μέχρι τῶν μηρῶν των. Κυλίνει βραδύς καὶ μελαγχολικός τὸ ρεῦμά του μεταξὺ τῶν φλυάρων καλαμώνων τῶν ἰχθῶν του, ὡσεὶ ἀναπολῶν περασμένα μεγαλεῖα καὶ νομίζεις ὅτι ὁ γλυκὺς τῶν κυματίων του φλοῖσθος εἶνε θρήνος τοῦ τεθλιμμένου παταμοῦ. Sie transit.

Πρὸς Δ ἐγείρεται ὁ γίγας Ταύγετος εἰς ὕψος μέγιστον, πένθιμος καὶ θελλώδης τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ τὸ ἐαφνεάζων καὶ αὐτὸς καὶ λαμπρὸς τὴν θέαν ἀνκλύουν τότε τὰ χλόνια του καὶ «πυκνωτὰ ροβολᾶν ὄχ' τὰ ὕψη», ἐνῶ τὰ ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν του ἐναπομένοντα ἀλυωτὰ ἀκόμη ἀποστρίβουν ὡς ὕαλος περιουαζόμενα ὑπὸ καθαρῶτάτου φωτός. Ἡ ἀνάβασίς του δὲν εἶνε δύσκολος ὅσον ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ· ἐπὶ τῆς ὑψίστης τῶν κορυφῶν του—αἰτίνες εἶνε πέντε, ἐξ οὗ καὶ τὸ κοινὸν ὄνομα του πενταδάκτυλον—τεθαμμένον τὸ πλεῖστον τοῦ ἐνικουτοῦ ἐντὸς ὁρέων πᾶσιν ὑπάρχει ἐκκλησιδίον τι, Ἄγιος Ἡλίας, εἰς δ τὴν 20 Ἰουλίου συρρέουσι πολλοὶ προσκυνηταί. Μαγικὸν δὲ πανόραμα ἐκτυλίσεται πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ θεατοῦ, ἐντεῦθεν τὸ ἀνατολικὸν τῆς Πελοποννήσου ἐπαφροδίτως ἐξαπλούμενον κάτω πᾶσι τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ ἡ παρ' αὐτὸ θάλασσα ὑπὸ νησιδίων ἐσπαρμένη, ἐκείθεν δὲ ἡ εὐθαλὴς Μεσσηνία καὶ ἡ γλαυκὴ Μεσόγειος. Περιεσφάζονται ἀκόμη πολλὰ δάση ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὀσμῆραι ἐλαττούμενα. Ὡ! ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀνέβαινε κ' ἐκεῖ ἐπάνω νὰ ἐνοχλήσῃ τὴν φύσιν! Αὕτη, ἐλευθερά, ἐν τῇ ἀγρίᾳ μεγαλοπρεπεῖα τῆς, θὰ ἐξηκολούθει τὸ δημιουργικὸν τῆς ἔργον. Τί μυστηριώδης, τί παρθένος, τί ποιητικωτάτη βλάστησις θ' ἀνεπτύσσεται ἐκεῖ! Ἄλλ' ὄχι· ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου σχεδὸν καθ' ἑκάστην μεταβάλλει τὰ δάση του, τὸ καύχημά του, εἰς λήϊα φλογῶν, ὧν αἱ ἀνκαμπαὶ φθάνουσι μέχρι τῆς Σπάρτης.

Μίαν ὠραν μακρὰν αὐτῆς, ὑπὸ τὸν Ταύγετον, κεῖται ἡ παλαιὰ πρωτεύουσα τῆς Ἀκχεδαίμονος (καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ Βυζαντινῶν) Μιστράς, ἡρημωμένη τουρκικῆ τὴν ὄψιν πόλις, ἐν ἣ περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους ἐμπορικὴ πανήγυρις. Ὅσον δ' ἡ Σπάρτη δὲν ἔχει ἐπαρκῆ ὕδωρ, τόσοσιν ὁ Μιστράς λούεται εἰς διαυγέστατα νερά. Ὅποιανδήποτε ἀτραπὸν του καὶ ἂν διέλθῃ, ἀκούεις μὲρμυρον ὑδάτων· παλαιαὶ δὲ κρήναι ἐνεαῖχρονουσι καὶ εἰκοσάχρονουσι, ἐπ' ὧν φανταστικαὶ ἀπεικονίσεις γυρῶν, λεόντων, βουβάλων καὶ ἀλλοκότων θηρίων, προχέουσι κατάψυχρα νάματα· τοῦτο δὲ συμβαίνει καὶ εἰς ὅλα τὰ παρὰ τὸ ὄρος χωρία, ὅλα δροσερὰ, χαρίεντα καὶ καταπράσινα, διότι, ὡς προεῖπον, ἡ λεμονεὰ καὶ ἡ πορτοκαλλέα καλλιεργοῦνται ἀφθόνως.

Ἐν ἐπιλόγῳ δὲ, ἄς ἐπανέλθωμεν ἀπὸ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης εἰς Σπάρτην· αὕτη στερεῖται βιομηχανίας, ἐμπορίου καὶ τῶν τοιούτων· τὰ προϊόντα τῆς καταναλίσκονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ τόπῳ· οἱ κάτοικοι ζῶσιν οἱ πλεῖστοι ἐκ τοῦ εἰσοδήματός των· διὸ δὲ βλέπει τις πολλοὺς ἀργούς ἐνταῦθα, πολλὰ δὲ καφνεῖα, ἐνῶ ἐν τῇ ἐργατικῇ καὶ φιλοπόνῳ Τριπόλει ἐπὶ διπλασίου πληθυσμοῦ ὀλίγιστα τοιαῦτα δύνανται νὰ συντηρηθῶσι· μόνον ἔξοι ἐπισκεπτόμενοι αὐτὴν εἶνε οἱ ἀρχαιολόγοι περιηγηταί, βεβαίως χάριν τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς· καὶ ἐν γένει ἐξεταζομένη ὡς πόλις δύναται νὰ ἐνθυμίσῃ εἰς τὸν ἐπισκέπτην τὴν ἐν ἀρχῇ πρᾶτηρησιν, μ' ὄλην τὴν μάγον φύσιν τῆς, τῆς πρασιναῖδας, τὸν Εὐρώταν καὶ τὸν Ταύγετον.

Michélet.

Είδοποιεῖ τὴν ἐκλεκτὴν πελατεῖαν τοῦ τὸ ἀρχαῖον

ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΟΓΔΑΝΩΝ

ὅτι ἀνανεωθὲν μετεκομίσθη ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Φωκίωνος, πλησίον τῶν Ξενοδοχείων Βαρνάβα καὶ Ἐπιταφίου καὶ παρὰ τὴν νεόδμητον οἰκίαν Μαυροῦδῆ.

Ὁ κ. Μπόγδανος ὡς κόπτης εἶναι γνωστὸς εἰς τοὺς διλεττάντηδες τοῦ ἱματισμοῦ. — Ἡ ραπτική ἐργασία εἶναι πρώτης ποιότητος. — Οἱ Ἀδελφοὶ Μπόγδανοὶ ἐδέχθησαν τὰς ὑπὸ τοῦ συλλόγου τῶν Ῥαπτοεργατῶν προταθεῖσαι τιμὰς. — Ὁ ἐνδύμενος παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς Μπόγδάνοις δὲν ξαναπηγαίνει ἄλλου.

Ἐντέλεια — Γοδοτο — Συγκαταβατικά τιμαί.

ΣΗΜ. Νὰ μὴ γίνεταί καμία σύγκρισις μεταξὺ τοῦ Καταστήματος, καὶ τοῦ νεωστὶ ἐκ Νευκλίου ἐλθόντος κ. Μπόγδανου τοῦ συναρταρισθέντος εἰς τὸ Κατάστημα Ἰασεμίδου.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΕΚΟΥ

(Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. 61)

ΝΕΑ ΦΘΑΣΙΜΑΤΑ.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων ὄλων τῶν ποιότητων. — Ὀμπρέλαι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. — Πατανίαι γαλλικαὶ ὠραιόταται. — Ντίπετ μαῦρο ἐξόχου ποιότητος. — Τραπεζοκαλύμματα κομψὰ καὶ ἐφθηνά. — Φοκὸλ τοῦ τελευταίου σερμου. — Μανδύλια, ὑφάσματα, ὅλα τὰ ψελικὰ τῶν γυναικείων καὶ ἀνδρικῶν ἀπαιτήσεων.

ΑΣΠΡΟΥΧΑ

(ΣΤ'. 1)

ΒΙΒΛΙΑ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ὑπὸ Ἰωάννου Χρ. Βάμβα, ὑφηγητοῦ τῆς ὑγιεινῆς. — Μέρος Α'. Τεύχος Α'. Μετὰ σχημάτων καὶ πινάκων. Τιμᾶται ν. δρ. 3. Πωλεῖται ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖω Βίλμεργ.

ΒΟΤΑΝΙΚΑ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ.

Τεύχος Α'. Εἰσαγωγή εἰς τὴν Βοτανικὴν, ὑπὸ Σ. Μηλιαράκη, Διδάκτορος τῆς Ἰατρικῆς. Τιμᾶται δρ. ἡμισείας, παρ' ἅπασιν τοῖς Βιβλιοπώλαις.

Τὸ ἀρχαῖον ὠραῖον ξενοδοχεῖον Αἴγυπτος μετονομασθὲν

ΝΕΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

μετεκομίσθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ Βουλῆς, ἐπὶ τῆς γωνίας, πλησίον τῆς Πλατείας Συντάγματος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ ΡΟΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπὶ τῆς ὠραιότερας Ὁδοῦ. — Ἐν-

τὸς τῆς κινήσεως καὶ τοῦ περιπάτου. — Παρὰ τὴν μουσικὴν τῆς πλατείας. — ἐντὸς εὐρυχώρου οἰκίας — μεγαλοπρεπῆ δωμάτια — ὅλα μὲ καινουργῆ ἐπιπλα — ὅλα αἱ δυνατὰ εὐκολαί διὰ τοὺς θαμῶνας — διὰ τοὺς ξένους πρόθυμοι ὁδηγίαί — ὑπηρεσία τελεία, μὲ ὅλα αὐτὰ εἶναι τὸ δημοτικώτερον ξενοδοχεῖον

Ἡ ΝΕΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

(Γ'. 5).

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΑ

ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΩΝ

ΤΗΣ

ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΕΓΓΥΗΣΙΣ

ΒΕΒΛΗΤΗΣ

ΤΙΜΑΙ

ΔΙΑΝ

ΣΥΜΦΕΡΟΥΣΑΙ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΩΝ

Ἐν τῇ ὁδῷ Βουλῆς ἀριθ. 7.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΥ Τῶ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚῶ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΙ

αὐτῶν κ. ΑΔΕΛΦΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ,

μεταξὺ τῶν ἐμπορικῶν

Γαβαλά καὶ Κοκοροπόδου.

Ὅλα τὰ εἶδη τῆς γραφικῆς ὕλης. — Ἐπισκεπτήρια χαλκογραφημένα καὶ τῆς στιγμῆς. — Σφραγίδες καὶ ἐπικεφαλίδες, χρωματισμέναι καὶ μὴ, ἀπλαὶ καὶ φαντασιώδεις. — Ἡ μόνῃ ἀποθήκῃ τῶν ἐμπορικῶν καταστάσεων τοῦ Διεθνούς Καταστήματος Edler καὶ Crische τοῦ Ἀνοβέρου. — Ἡ μόνῃ ἀποθήκῃ τοῦ περιφήμου σιγαροχάρτου ZOB. — Πρὸς δὲ ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΝ